

WESTERN

L. Robinson

STRELAC NA v NIŠANU

R
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

BROJ 254 • 27 DINARA

WESTERN

254

1991

L. Robinson

STRELAC NA NIŠANU

X-100

Urednik izdanja
PIROŠKA MATIĆ

Recenzent
S. IVANOVIĆ

Lektor
J. Stojićević

Izdaje i štampa NIŠJP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« Miodrag Karadžić ● za izdavača: Ilija Vojnović ● Odgovorni urednik: Milorad Predojević ● Grafički urednik: Juliš Arvanitić ● Sekretar redakcije: Zdenka Karabasil ● Korektor: Dragan Matović

YU ISSN 0353—1287
Rukopisi se ne vraćaju

L. Robinson

STRELAC NA NIŠANU

Nije bilo mnogo onih na Zapadu koji bi bili poznati u toliko saveznih država kao što je bio Moris Garnel, momak od dvadeset i četiri godine, poreklom iz Nevade.

Ono što ga je činilo izuzetnim, bila je činjenica da je, od svih onih o kojima se širom Zapada pričalo, bio jedan od retkih mladih ljudi o kojima se govorilo lepo.

Nadaleko su stizale vesti o njegovim podvizima, a ono što mu je donosilo najviše simpatija bila je njegova požrtvovanost.

Pri tom mu nije bilo važno da li je u nevolji prijatelj, ili neko njemu nepoznat, istom srčanošću i hrabrošću činio je sve da bi pomogao.

Bio je skroman; nije od života ni tražio, ni očekivao mnogo.

Ne bi se moglo reći, uprkos svesmu, da je imao mnogo prijatelja. Pre bi se reklo da su mu mnogi zavideli što je bio onakav kakav je bio.

Ali, koliki god da je bio broj njegovih neprijatelja i protivnika, svi oni su ga respektirali i svima njima je bilo važno da u njegovim očima dobiju koji poen.

I njegova plemenitost bila je nadaleko čuvena.

Mnogo obzira pokazivao je i prema onima koji su otvoreno nasrtali na njegov život, a pucao je isključivo

vo i samo u samodbrani, ili kada bi štitio tuđ život.

Nije bilo situacije u kojoj se ne bi snašao. Kao prvoklasni strelac, bio je interesantan mnogim ljudima koji su imali novca ali ne i veštinu baratanja oružjem. Mogao je da zaradi brdo novca iznajmljujući svoj kolt, ali to nikada nije činio.

Priskakao je u pomoć onima kojima je ta pomoć bila neophodna, ne pitajući za naknadu, niti očekujući da mu se usluga na bilo koji način uzvрати.

Ono što je odabrao kao svoje osnovno zanimanje, bio je lov na divlje životinje, tačnije, na pume. Njih je bilo mnogo u planinskom kraju u kom je živio.

Razvio je sopstveni metod za njihovo praćenje i hvatanje, i to je činio tako vešto da mu u tom nije bilo premca u tom delu Sjedinjenih Država.

Po stasu nije bio ni jako visok, ni jako razvijenih mišića. Oni koji ga nisu poznavali, nikada ne bi mogli, videvši ga, da pomisle da u njemu ima toliko snage.

Mali je bio broj onih kojima je trebalo da se predstavlja, jer je njegov nadimak, po kome su ga znali širom Zapada, dovoljno govorio.

Zvali su ga Žuti Moris.

Njegova zlatnožuta kosa izvirivala je ispod šešira, a lice su mu krasili žuti brkovi i isto takva brada. Pa ipak, Moris je bio veoma lep mladić, umiljatih očiju i lepih crta lica.

Posebno je bio lep kada bi se nasmejao; njegovi veoma lepi, pravilni zubi, naprosto su blistali na njegovom licu, dajući mu poseban mladalački šarm. . .

Pa ipak, Žuti Moris je i te kako mogao da bude grub, opasan, lukav. Ali, samo prema onima koji su bili isto takvi prema njemu ili prema drugim, nedužnim ljudima.

U to su se uverili mnogi koji su ga poznavali, a i oni koji osim njegovog nadimka ništa nisu znali o njemu. . .

*

Moris Garnel povuče uzdu, uze pušku i sjaha. Opet je bilo mirno, pošto je čitav minut naprosto grmelo od pucnjave. Ostavio je konja u podnožju stene, a on se popeo na nju i oprezno izvirio dole, na put, odakle su se čuli pucnji.

Brzo se povukao, jer, iako nikoga nije video, čuo je bat trčućih koraka i nečije glasno dahtanje. Bilo mu je jasno da čovek beži i da bi ga možda video da se nije povukao, jer je nailazio iza okuke.

A onda se čuo vrisak neke žene.

Garnel je stajao i osluškivao, ali se posle vriska opet ništa nije čulo.

Pognut, otrčao je nekoliko jardi dalje, i opet se nagnuo da vidi šta se dole događa.

Ugledao je ženu, kako se otima i bori protiv trojice muškaraca, koji su silom hteli da je izvuku na sredinu puta.

Tamo su bila jedna kola, a pored njih, na zemlji, dva tela. U blizini,

stajala su tri osedlana konja, verovatno vlasništvo trojice koji su vukli ženu prema sredini puta.

Držeći je za ruke i noge, oni su uspeali da je odvuku čak na drugu stranu. Tada je Moris Garnel shvatio šta ti ljudi nameravaju da urade: hteli su da povuku ženu u šumu pored puta, da bi bili zaklonjeni od očiju eventualnih prolaznika.

Odlučio je da se oglasi.

— Hej, vi, dole! — viknuo je. — Zar ne vidite da žena neće. . . ?

Trojica ispustiše ženu i okrenuše se prema steni sa koje se čuo glas. U futrolama su imali revolvare, a njihove puške bile su skabardima, o sedlima.

— Razlaz! — viknuo je Garnel, i dodao: — Pustite ženu, neka dođe kod mene!

— Bilo bi bolje da se ne mešaš u to, Žuti Morise! — odvratio je jedan od njih pretećim glasom.

Morisova puška zagrmela, i napasnik u trenu ostade bez šešira.

— Čuvaj se, mogu ja da nišanim i malo niže, ali onda ćeš ostati bez mozga! — doviknuo je Moris Garnel čoveku koji ga je opomenuo da se ne meša.

Ali, nijedan od trojice nije ni mrdnuo. Gledali su gore, u Morisa, i po izrazu njihovih lica ovaj je zaključio da napasnici ne nameravaju da odustanu od onoga što su naučili.

Odjednom, sva trojica izvadiše revolvare.

Učinili su to neverovatno brzo. Bez sumnje, mogli su, svaki od njih ponaosob, u jednoj sekundi da potegnu, nanišane, opale i — pogode!

Ali, nijedan od njih nije bio dovoljno brz u odnosu na Žutog Morisa.

Munjevitom brzinom, on se bacio u stranu i u istom trenu opali iz puške, i to nekoliko puta uzastopce. Či-

nilo se kao da hoće da proveri da li meci mogu da sustignu jedan drugog.

Nijedan od napasnika nije stigao da puca. Dok jedan još nije ni dotakao zemlju, drugi je već padao. Užasnut, treći spusti svoj revolver na zemlju, i podiže ruke.

Žena, koja je od trenutka kada su je banditi pustili ležala na zemlji, sada počeo da se diže. Moris se iznenadio kada je video da je veoma mlada. U skromnoj platnenoj haljini tamnosive boje, dok joj nije video lice, naslućivao je sredovečnu ženu.

— Gubi se! — doviknuo je trećem. — Oduzi sa sobom i poginule, jer ovo nije groblje!

Tek što je to izgovorio, Moris vide kako se jedan od dvojice u koje je pucao, pokreće. Bio je ranjen u stomak i možda je imao šanse da preživi.

Uplašen i zbunjen, bandit je najpre onog mrtvog natovarivao na konja, a potom se vratio i po ranjenog. Uzeo je sve tri uzde u ruke, i pošao.

U tom trenutku, žena je zajecala. Moris se spusti niz blagu strminu, i priđe ženi.

— Smirite se — rekao je. — Otišli su, i više se neće vratiti. . . Ko su ova dvojica koje su ubili?

— Moj brat i njegov prijatelj — kroz suze je odgovorila mlada žena.

Moris joj je pomogao da se podigne.

— Naći ćemo ih — tešio ju je.

Žena se nasloni na kola i nastavi da plače.

— Ko su bili ti ljudi? Da li ih poznajete? — pitao je Moris ženu.

— Prvi put sam ih videla kada smo bili u Singl Krosu, u kupovini, danas. . . Još tada su hteli da me svuku sa kola. Kada smo se vraćali, primetili smo da nas prate. Na ovom mestu su nas napali. . .

Opet je plakala. Njeni jecaji potresali su Morisa Garnera. Blagim glasom joj je rekao:

— Samo plačite. Isplačite se, biće vam lakše.

Potom se sagnuo i podigao prvo jednog, pa drugog mladića, i stavio ih na kola.

— Kuda sada hoćete da idete? Otpratiću vas — rekao joj je Moris.

— U kamp, tamo, u podnožju planine — odgovorila je mlada žena. — Pripadamo karavnu koji se trenutno nalazi tamo.

— Sačekajte da dovedem svog konja.

Moris se pope na stenu i na trenutak se izgubi iz vidokruga nesrećne žene. Kada se vratio, privezao je konja za kola, pomogao ženi da se popne, i seo pored nje.

Iako je njeno lice bilo izobličeno od bola, Moris je primetio da je žena veoma lepa. Nije bila visoka, ali je imala skladno telo, a njena smeđa i prirodno talasasta kosa bila je veoma sjajna.

*

Iako hiljadu dolara, koji su sada bili pored njim na kartaškom stolu, za Arnolda Stantona nisu značili neki veliki novac, bio je zadovoljan što je opet dobio.

Njegovi partneri u igri ostavili su karte, ne pokazujući nameru da nastave igru. Budući da su to bili Stantonovi nameštenici, koji nisu imali toliko novca kao on, odustali su od daljeg nadmetanja sa njim.

— Zar niko neće da nastavi? — upitao je smeškajući se zadovoljno.

Pri tom je kupio novac sa stola. Ruke su mu bile negovane i pune zlatnog prstenja. Bio je lep čovek tamne kose i svetlog tena, uvek izrazito elegantno obučen.

Sa njegovog lica nestao je izraz zadovoljstva kada su se vrata iznenada otvorila i kada mu je Leks Tejlor, njegov pravni i finansijski savetnik i advokat, doviknuo:

— Gospodine Stanton, dodite brzo! Dogodilo se nešto neprijatno!

Stanton se podiže od stola i požuri prema vratima. Tamo ga Tejlor propusti, i on ugleda, na putu, grupu ljudi okupljenih oko tri konja.

Preko sedla dva konja visila su dva beživotna tela.

— Džejk! — viknu Stanton trećem, koji je stajao pored konja i poginulih prijatelja. — Šta se dogodilo?!

— Pa... malo smo hteli da se našalimo. Bila je neka devojka... Nismo hteli ništa loše da joj učinimo, gospodine Stanton, ali iznenada se pojavio Žuti Moris i počeo da puca u nas. Nismo imali nikakve šanse protiv njega.

Stantonovo lice se smrknu.

— Opet on! — procedi kroz zube. — A što se vas trojice tiče, ta vaša šala dogodila se negde na putu, gde nikoga nije bilo, zar ne?! Dovoljno mi je samo da te pogledam, pa da znam kako ste hteli da se našalite sa devojkom!

— Verujte mi, mi smo... — počeo je Džejk da se pravda, ali ga Stanton prekide:

— Umukni, poznajem te! Nisi ni za šta! Kako si mogao da dozvoliš da Žuti Moris puca u vas?! Takvima kao što je on ili se sklanjaj sa puta, ili pucaj u njih, ali nasigurno! Gubi se, dobio si otkaz!

— Ja...

— Umukni i gubi se! — zacrveneo se Stanton.

— Moram da vam kažem da Tim nije mrtav... On diše, samo je onesvešćen. Trebalo bi ga odneti kod lekara...

— Vodi ga, onda! Ako preživi, obojica idite što dalje odavde, da vas više ne vidim!

Ostavivši trećeg konja, sa poginulim prijateljem, Džejk Lansborn uhvati uzdu drugog konja, na kom je bio ranjeni Timoti Bensing, uzjaha svog, i udalji se.

Stanton se vrati u salun.

Stade pored šanka, a barmen odmah stavi pred njega bocu sa najboljim viskijem, i čašu.

Dok je sipao viski u čašu, Stantonu pride Leks Tejlor, njegova desna ruka. Tiho reče:

— Dobri su to ljudi, gospodine Stanton...

— Ništa neću da čujem! Kakvi dobri ljudi?! Zar nije trebalo da odu do kampa i da obave ono što im je bio zadatak?! Njima je bila potrebna žena! Dozvolili su sebi da ih jedan jedini čovek sredi! I to Žuti Moris! Ne mogu podneti da se o mojim ljudima priča kao o siledžijama! Uostalom, sami su krivi! Žuti Moris sigurno nije uzalud pucao u njih. Kladim se da je devojka iz karavana. Biće mu zahvalna što ju je spasao od trojice opasnih momaka, i Moris će biti prihvaćen od naseljenika. Moći će da bude tamo svake večeri... On je jedan od retkih koji dobro poznaju planine... Da li, Lekse, sada shvataš šta su napravili njih trojica? Ne, onu dvojicu više nikad neću da vidim!

— Ne znači da ćemo zbog njihovog nepromišljenog postupka imati problema, šefe... — bio je Leks Tejlor optimista.

— To nisam tvrdio — odvratio je Stanton. — Ali, nije ni isključeno. Ako bude nešto, ubiću i Džejka, i onog drugog, ako ostane živ! To slobodno poruči Džejku, kako bi me ozbiljno shvatio i otišao što dalje odavde!

— U redu, reći ću mu.

— Koga sada da pošaljemo u kamp? — upitao je Stanton. — Možda nije potrebno da idu trojica... Zovi mi Sida. Neka se on pobrine za to!

Leks Tejlor napusti salun.

Nakon nekoliko minuta, kod šanka se pojavio Sid Tardžet, čovek koji je izgledao dobroćudno, ali koji je bio veoma lukav i opasan, i uprkos svojoj korpulentnosti veoma gibak i hitar.

— Džejk i njegovi prijatelji su zabrljali. Sada ćeš ti uzeti stvar u svoje ruke. Samo, pazi, nemoj da ovoga puta nešto opet zapne! — rekao mu je Stanton.

— Možete se pouzdati u mene, šefe — samouvereno je rekao Sid Tardžet. — Samo mi tačno recite šta treba da radim.

— Otići ćeš u kamp i pravićeš se da prvi put vidiš karavan, da si ga baš u tom trenutku otkrio, i to slučajno. Kao, razgledaš okolo, i onda pitaš ko je vođa karavana. Reći ćeš da je pašnjak zimi potreban ljudima iz ovoga kraja, da ne mogu tek tako da ga koriste i da ga ogoljavaju. Kao, ti protiv njih nemaš ništa, lično nisi zainteresovan... Jesi li me shvatio?

— Jesam. Treba samo da im dam do znanja da će imati neprilike ako ih otkrije vlasnik te zemlje. Ako mi se suprotstave, treba i dalje da budem miran i ravnodušan, zar ne, šefe?

— Tačno tako. Oni ti se svidaju, reći ćeš, ti imaš mnogo razumevanja za njih, ali ih savetuješ, hoćeš samo da ih upozoriš. Siguran sam da će ti odgovoriti da hoće dalje, u Arizonu, samo traže nekoga ko će ih predvoditi. Obeshrabri ih i time što ćeš kazati da je u planinama već

počela zima, da bi bilo bolje da se vrate tamo odakle su došli. A ako počnu da ti pričaju o plodnoj zemlji koju su kupili u Arizoni, pitaj gde je to tačno, i reci da dobro poznaješ taj kraj. Tamo, reci, nema trave, ni vode, samo peska i oluje. Ubedi ih da su prevareni. Da će im se deca porazboljevati.

Kada je Stanton rekao ono što je imao da kaže, krupni Tardžet je klimnuo glavom.

— Sve sam shvatio, šefe.

— Sve vreme ćeš biti miran i nezainteresovan, jer te ta stvar zaista ne dotiče. Samo ih dobronamerno savetuješ, jer znaš kakva je ono zemlja.

— U redu, idem odmah. Biću tu za koji sat, vratiću se dok sunce ne zađe.

Sid Tardžet je izašao iz saluna, a u istom trenutku je ušao Leks Tejlor. Stao je pored Stanton.

— Setio sam se nečeg — počeo je Stanton — što će nas poštediti da izbegnemo direktnu borbu sa ljudima iz karavana. Uostalom, dobili smo lepu sumu, a naši nalogodavci postaju nervozni, jer su i po drugi put prodali onu zemlju u Arizoni, i to jednoj rudarskoj kompaniji. Ona je već počela tamo da radi, što znači da karavan ne sme da stigne u taj kraj. Mi treba da ga sprečimo da ode tamo.

— Došao je Žuti Moris — rekao je Tejlor.

— Dobro je. Već sam se zabrinuo misleći da je otišao u kamp, zbog devojke koju je spasao i čiju zahvalnost očekuje. Samo neka ne ide tamo i neka se ne prilepi karavanu! Šta je sa Džejkom?

— Eno ga, u doktorovoj kući. Izgleda da će se Timoti Bensing izvući. Rekao sam Džejku da ide, zajed-

no s njim, čim doktor završi svoj posao. Sada mu vadi metak.

*

Arnold Stanton je u odvojenoj prostoriji iza saluna sedeo u društvu Leksa Tejlora, kada su se vrata otvorila i pred njima se pojavio šerif Rolf Benater. Odmah iza njega, ušao je i Moris Garnel.

Stanton ljubazno pozdravi šerifa.

— Čemu imam da zahvalim što ste mi došli u posetu? — upita on šerifa bezbrižno. — Ili ste osetili ovaj divan miris, pa poželeli da pojedete dobar biftek? Izvolite, pridružite nam se. . . Danas nismo stigli da ručamo, pa. . .

Šerif pride stolu, dok je Moris ostao kod vrata. Držao je pušku u ruci i smrknuto gledao u Stantonu i njegovog advokata.

— Na žalost, dolazim tužnim povodom — rekao je šerif. — Trojica vaših ljudi ubili su dvojicu iz karavana, koji su hteli da ih spreče da siluju jednu njihovu devojkicu. Moris je pucao u njih. Pogodio je dvojicu, dok je trećeg oterao. Već sam čuo da je Timoti ostao živ, pa bih voleo da porazgovaram i sa njim, i sa Džejkom.

— Rekli ste Timoti i Džejk? Koliko znam, među mojim ljudima nema dvojice sa takvim imenima, šerife — i dalje se smeškao Stanton.

— Stanton, Džejka smo već uhvatili, ali tražimo Timotija. . . — rekao je šerif ne komentarišući Stantonove reči da to nisu njegovi ljudi.

— Ali ja sa njima nemam ništa. Otpustio sam ih — rekao je sada Stanton. — Ne vidim zašto biste se zbog te stvari zadržavali kod mene, šerife.

— Ne vidite zašto? Reći ću vam. . .

Šerif ispriča Stantonu šta je čuo od Džejka. Ponovio je sve što je Stanton rekao Sidu Tardžetu, pre nego što ga je poslao kod karavana.

— Još uvek ne shvatam — pravio se Stanton nevešt. — Taj nitkov Džejk laže! Mora da je nešto smislilo. . . Pa ja sam ga otpustio još pre nekoliko dana! On za mene nije više ništa trebalo da uradi.

Šerif pogleda u Morisa.

Moris pride stolu i stavi pušku na njega, a ruke položi na kundak.

— Ako hoćete da znate, ja sam se prihvatio vodstva tog karavana — rekao je. — Izvešću ga iz planina, i za to ću od njih dobiti tri stotine dolara. Molim vas, nemojte da mi pokvarite taj posao!

— Zašto bih vam ga kvario? Ne shvatam. . . — reagovao je Stanton.

— U tom slučaju, drago mi je što nam se interesi ne podudaraju — učtivo je rekao Moris.

Onda je kao slučajno okrenuo pušku tako da je njena cev sada bila uperena u Stantonove grudi.

— Već sam se pobojavao da ću morati da vam se suprotstavim. To ne bi bilo zgodno, jer mi trebate. Naime, ja novac od naseljenika treba da primim tek kada ih provedem kroz planine, a potreban mi je pre nego što krenem na put sa njima. U stvari, novac mi je veoma hitan.

Stanton se zagledao u Morisa Garnela. U odnosu na njega, Stantonu, taj žutokosi momak nije nikako bio obučen i nije delovao bogzna kako snažno.

Međutim, to je bio samo privid. Žuti Moris je bio čovek kog su morali da respektuju i prijatelji i neprijatelji.

Ali, Stanton je verovao da mu je po svemu dorastao.

— Zašto to baš meni pričate? — upitao je on Žutog Morisa.

— Zato što od vas nameravam da pozajmim taj novac. Ali, o tome ćemo kada dođe vreme.

Rekavši to, Moris napusti prostoriju. Šerif je ostao, i rekao Stantonu:

— Ako pre mene vidite Timotija, recite mu da hoću da razgovaram sa njim.

— Ali, on je. . .

— On nije više u doktorovoj kući, ako ste to hteli da kažete, Stanton.

— Kako nije?! Pre dva. . . Čuo sam, pre dva sata, da je polumrtav donesen ovamo. Nije valjda pobe-
gao?!

— Znam toliko da mu je lekar izvadio metak iz rane na leđima, da je zbrinuo ranu, previo je. . . Timoti je bio došao k sebi. Doktor kaže da ga je ostavio u svojoj kući, a on je morao da ode kod jedne bolesnice. Sada Timotija nema nigde. Možda će se pojaviti ovde. U tom slučaju, znate šta treba da uradite.

Posle tih reči, šerif takođe napusti Stantonu i njegovog advokata.

*

Kada su ostali sami, Stanton je ljutitim glasom rekao Leksu Tejloru:

— Sada smo se uvalili u govna, i to do guše! Trebalo je da znam da će Džejk zabrljati. On i njegovi prijatelji! Jeftini bednici, kukavice! Čim su naišli na prvu prepreku, propevali su! Oni uopšte nisu ni za šta!

Stanton je drhtao od besa. Sasvim mirno je, međutim, rekao Leks Tejlor:

— Ja ovde u svemu vidim samo jedan problem, a on se zove Moris Garnel. On je trenutno opasan za nas.

— Kako da rešimo taj »problem«? — i dalje je Stanton bio ljut.

Advokat se nasmejao.

— To je sasvim jednostavno — odgovorio je. — Žena ga je odvela u karavan, pa neka ga žena i odvuče od njega.

— Ali ja u Singl Krosu ne znam nijednu ženu ili devojkicu koja bi tako nešto pristala da učini! — nervozno je uzviknuo Stanton.

— Mogli bismo organizovati otmiču one devojkice iz karavana, a Žuti Moris će, kao kavaljer, nastojati da je pronađe. Onda ćemo mi da preuzmemo stvar u svoje ruke, i sa njim je gotovo.

Taj Tejlorov predlog nije se svideo njegovom gazdi, koji je na to rekao:

— Slušaj, šerif se ionako već umešao u naše stvari. Ne, ne možemo da uradimo ništa što bi diglo prašinu. Ako treba da raskrstimo sa Žutim Morisom, učinićemo to u tajnosti. Niko ništa ne treba da zna o tome, do daljnjeg. Moris će sada da ode do kampa. Pošalji ljude, neka pođu za njim!

— Koliko da ih pošaljem?

— Sve koji su trenutno na raspolaganju!

— Dobro, idem — podigao se Tejlor od stola i krenuo prema vratima.

U tom trenutku, vrata su se otvorila i u prostoriju je ušao Sid Tardžet. Bio je vidno uzbuđen.

Njegovo mesnato lice bilo je crveno i oznojano, a košulja na grudima i leđima bila mu je mokra.

Stanton je, videvši ga takvog, a dobro ga poznavajući shvatio da Sid ne donosi dobre vesti.

— Karavan je spreman da krene! — izgovorio je Sid u jednom dahu. — Nisu čak hteli ni da me saslušaju! U ovom trenutku sigurno su već po-

šli prema planini. Navodno, našli su čoveka koji će ih voditi. . .

— Da, našli su ga — bezvoljno je rekao Stanton. — Vodiće ih Žuti Moris!

Očiju razrogačenih od iznenađenja, Sid je zurio čas u Stanton, čas u Tejlora.

Advokat otvori vrata.

— Idem da obavestim ljude, šefe — rekao je i izašao.

— O čemu? — upitao je Sid Tardžet.

— Radi se o tome da morammo ukloniti Žutog Morisa, i to ne direktno i otvoreno. Bilo bi dobro da uzmeš odmornog konja i da i ti pođeš da ostalima.

— Ko sve ide?

— Svi koji iole znaju da se služe oružjem, i koji su trenutno ovde!

— Toliko njih samo zbog jednog čoveka?!

— Jednog ali opasnog. Ne zaboravi da je sam sredio trojicu. Ne želim da među našima još neko nastrada.

— Ne bi on uspeo da savlada trojicu da su bili na oprezu. Iznenadio ih je i zato je mogao da bude brži od njih. Da Džejk nije bio zauzet, niko ne bi mogao da ga iznenadi i nadmudri.

— Samo mi Džejka nemoj spominjati! — viknuo je Stanton razdraženim glasom. — Idi sada! I, požurite! Ima još dosta toga da se obavi!

*

Šerilin Hjuston, devojka iz karavana, koju je Moris Garnel spasao od nasilnika, došla je da poseti svog novog prijatelja.

Moris se nije sećao kada je kod njega neko bio u gostima, jer zapravo ni on gotovo nikada nije bio kod kuće.

Živeo je u nevelikoj brvnari, koju je sam napravio. Ispred nje bila je bašta sa cvećem, a iza su se prostirale leje sa povrćem.

Mala dolina, koja je sa svih strana bila zaklonjena brdima i stenama, bila je samo njegova, i u nju je vodio uski puteljak kroz šumu.

Devojka je veselo pozdravila Morisa, i on ju je pozvao da uđe u kuću, jer je napolju bilo veoma toplo. Šerilin je stala nasred brvnare i kritički je razgledala.

— Ovde nedostaje ženska ruka — rekla je. — Na stolu nema čaršava, a na prozorima nema zavesa. Zar nemate neku prijateljicu koja bi vam malo sredila ovu kućicu? Bilo bi u njoj mnogo prijatnije. . .

— Nemam prijateljicu — odgovorio je Moris — ali imam materijala i za zavesu, i za čaršav. Kupio sam ga još pre nekoliko godina, u nameri da sam to uradim. Međutim, u poslednje vreme stalno sam van kuće. . .

— Koje je vaše glavno zanimanje? — bila je radoznala Šerilin. Nešto ste pominjali lov?

— Nisam baš pravi lovac. . . Ako ste mislili na moje zanimanje od kog živim, onda vam mogu reći da platu dobijam od nekoliko rančera čija imanja čuvam od puma. Držim podalje od njih te opasne životinje.

Devojka je čula odgovor, i odmah je promenila temu:

— Malopre ste rekli da imate materijal za zavesu i stolnjak. Hoćete li mi ga pokazati!

— Da, rado — odgovori Moris i ispod klupe pored zida izvuče kartonsku kutiju, pa je stavi na sto.

— Lep je — reče. — Znate, kada budemo krenuli na dug put, ja ću imati mnogo slobodnog vremena, pa bih mogla da ponesem ovaj materijal, da vam od njega napravim

ono što vam je potrebno. Hoćete li? Moris se nasmejavao.

— Hoću, baš vam hvala — rekao je, a zatim je krenuo prema vratima. — Čekajte. . .

Izašao je u baštu, da ubere nekoliko ruža za Šerilin.

Najpre je stajao i gledao u rascvetali grm, i, u trenutku kada se sagnuo, iznad njega je prohujao metak, koji bi ga sigurno pogodio da je ostao uspravan.

Bacio se na zemlju, a hici su i dalje praštali.

Otkotrljavši se prema kući, on viknu:

— Šerilin, otvorite vrata!

Vrata se odmah otvoriše, i on se podiže i ulete u kuću. Čim je zatvorio vrata za sobom, namaknuo je na njih veliku, tešku rezu.

Pogledao je u uplašenu devojkicu, i rekao:

— Sigurno su vas pratili dok ste dolazili ovamo. Ali, ne brinite, ovoga puta neće vas ni dotaknuti!

On skide pušku sa zida i pride prozoru, i proturi puščanu cev napolje.

Pucnjava je i dalje besnela.

— Opoljeni smo — rekao je Moris bez imalo uzbuđenja. — Ali, ne bojte se. . .

Odjednom, neko viknu:

— Izadi, Žuti Morise, da te mi ne bismo izvlačili iz kuće!

— Oho — reče on — ovo važi za mene. Znači, ovoga puta im niste interesantni vi, nego ja!

— Izgleda da ih je više. Bar petorica ili šestorica — šapnula je Šerilin uplašeno. — Previše ih je za vas jednoga.

— Čučnite! — reče Moris devojkici, pa ode do suprotnog zida i podiže drveni poklopac otvora u podu. — Nemojte se uspravljati — nastavio je — da vas ne bi pogodio neko spo-

lja. Dodite ovamo, i udite u sklonište!

Devojka dopuza do otvora, i spusti se. Isto učini i Moris. Zatim navuče poklopac, i reče:

— Krenite, i ja ću za vama! Puzite dva jarda, a posle skrenite ulevo!

Opresno, uplašena devojkica počela četvoronoške da se približava okuci, iza koje je uski tunel bio prav, tako da se na njegovom kraju nazirala dnevna svetlost.

— Nemojte da podižete glavu, jer ćete se udariti! — opomenuo je Moris Šerilin, pošavši za njom.

Posle desetak jardi, stigli su do otvora koji je vodio gore, u šumarak iza Morisove kuće, kojim se graničila njegova dolina.

— Sačekajte malo. . . — rekao je Moris devojkici, provukavši se pored nje. Prvo je nešto petljao, a onda je razgrnuo granje koje je maskiralo otvor, i izašao iz »tunela«. Potom je pomogao Šerilin da i ona izađe.

Izvadio je, iz džepa, kutiju sa palidrvcima, i kresnuo. Šerilin ga je gledala začuđeno, jer nije videla cigaretu. A onda je Moris zapalio fitilj čiji se drugi kraj gubio u unutrašnjosti tunela.

— Šta to radite? — pitala je devojkica.

— Videćete. . .

Spustio je zapaljeni kraj fitilja, i plamen je jurnuo prema unutrašnjosti tunela, gde se uskoro izgubio.

Posle nekoliko sekundi, odjeknula je zaglušujuća eksplozija, a na mestu gde se do malopre nalazila Morisova kućica, uzdigao se ogromni crni oblak dima.

Oboje su stajali i gledali kako vatra guta malu daščaru. Šerilin užasnutim glasom upita:

— Šta ste to uradili? Podigli ste u vazduh sopstvenu kuću!

Moris se samo nasmejavao.

— Sada mi bar neće biti potrebne zavese, ni stolnjak — rekao je pogledavši u zamotuljak koji je devojkica držala u ruci. — Šta mislite, da li od tog materijala može da se napravi haljina?

— Može, veoma je lep. . .

— Onda sašijte sebi novu haljinu. Bar ćete imati nešto što će vas podsećati na mene. . .

— Ali. . . šta je s vašom kućom? Da li ste je češće dizali u vazduh?

— Ovo mi je prvi put — odgovorio je Moris. — Do pre izvesnog vremena stalno su me uznemiravali Indijanci i imao sam muke da se izvučem iz opasnih situacija. Tada mi je palo na pamet da napravim tunel kroz koji ću moći da pobegnem ako već ne mogu bezbedno da napustim kuću. A za slučaj da uđu u kuću, namestio sam dinamit, a ovde, na izlazu, ostavio kraj fitilja. Pokazalo se da to dobro funkcioniše. Do sada nisam imao prilike da koristim dinamit. . . Spasli smo se, a to što sam ostao bez kuće, nimalo me ne brine. U svako doba mogu od greda da napravim sličnu kućicu.

Devojkica je gledala u Morisa i divila se njegovoj hrabrosti i snalažljivosti. Takođe ju je fascinirala njegova hladnoća kada je govorio o kući. Taj čovek je zaista bio vredan divljenja!

— Hajdete, Šerilin. . . — pozvao ju je Moris, i zajedno su krenuli kroz šumu. Kroz nekoliko minuta, stigli su do velike stene obrasle kaktusima i zelenilom, tako da se pukotina ne bi ni videla kada čovek ne bi znao za nju.

Bila je tek toliko široka da je kroz nju mogao da se provuče čovek, i njih dvoje predoše i nadoše se na drugoj strani pošumljene stene.

Stotinak jardi dalje, stajala su tri velika drveta, i Moris povede Šeri-

lin prema njima. Kada su stigli, on čučnu pod srednje drvo i otkloni lišće i grane sa površine ne veće od otvora bureta, i pred njihovim očima ukaza se staromodni okovani sanduk.

— I na ovo su me Indijanci primorali — rekao je Moris. — Tu je sve ono što mi je potrebno za život van kuće.

Devojkica se smeškala. Sada je bila ponosna što poznaje jednog tako snalažljivog i pametnog momka.

— Počinje da se smrkava — rekao je Moris pogledavši u horizont. — Bilo bi najbolje da prespavamo ovde, a da se ujutro pridružimo karavanu. Slažete li se?

— Da. . . — odgovori devojkica porcvenevši.

— Onda izvadite iz ovoga sanduka ćebad i jastuk — rekao joj je Moris, kao da je to najprirodnije na svetu.

Pošao je da skupi suvo granje za vatru, a Šerilin je počela da priprema mali kamp za noć.

Kada se vratio, devojkica je čučala pored vatre.

— Zar vam se ne spava? — upitao je Moris.

— Ja. . . da. . . — počela je Šerilin da zamuckuje. Htela je da kaže da još nikada nije spavala u blizini nekog muškarca, ali nije smogla snage da to kaže.

Ne, nije se plašila. Naprotiv. Želela je to. Pre nego što je srela Žutog Morisa, nije pomišljala na muškarca i na to da bi se mogla lepo osećati pored njega.

Sada je bilo drugačije. Na Morisa je mislila na neki njoj za sada nepoznat način; zamišljala je sebe u njegovom zagrljaju, sa usnama na usnama. . .

Šerilin je pripremila dva ležaja, udaljena jedna od drugog oko ceo jard.

Ne govoreći joj ništa, Moris se sagnuo i sastavio čebad.

Tek tada je rekao:

— Ovako će biti bolje. Šta vi mislite?

— Isto... — tiho je odgovorila Šerilin.

U tom trenutku još nije pretpostavljala da će ovo biti noć koju nikada u životu neće zaboraviti...

Arnold Stanton i Leks Tejlor sedeli su u prostoriji koja je iza Stantonovog saluna služila kao radna soba, i diskutovali o poslovima i o tome da im je u poslednje vreme opao promet samo zato što im prevoznička kompanija, koja ima monopol, stalno povećava cene svojih usluga.

Kada je Tejlor predložio Stantonu da razmisli o tome ne bi li bilo najbolje da osnuje sopstvenu kompaniju koja bi mu prevozila robu, u radnu prostoriju upao je barmen, i uzbuđenim glasom rekao:

— Gospodine Stanton, vaši ljudi se vraćaju! Donose četvoricu mrtvih i trojicu teško ranjenih!

Stanton se ukoči.

U istom trenutku, iz hodnika su se čuli teški koraci i u radnu sobu je ušao Sid Tardžet. Propustio je barmena, koji se vratio u salon, a on je skinuo šešir i zauzeo miran stav, kao vojnik pred oficirom.

Prvo što ga je Stanton upitao nije bilo vezano za ubijene i ranjene ljude nego za Žutog Morisa.

— Jeste li ga zbrisali sa lica zemlje, kako sam vam naredio?!

— Ne bih mogao tačno da vam odgovorim na to pitanje, šefe — nesigurnim glasom je odgovorio Tardžet.

— Kako to?! Šta to znači?! — grmeo je Stanton.

— Pronašli smo ga kod njegove kuće, i... jedna smeđokosa devojka bila je kod njega. Naredili smo mu da izađe, a pošto nas nije poslušao, mi smo ušli u kuću.

— I on se jednostavno izgubio, zar ne? — ljutitim glasom je upitao Stanton. — Niste mogli da ga pronađete u njegovoj sopstvenoj kući?!

— Kada smo ušli u kuću, usledila je eksplozija i digla je u vazduh.

I Stanton i Tejlor su zurili u Sida.

— Znači, i on je, zajedno sa devojkom, odleteo u vazduh? — pitao je advokat.

Sid slegnu ramenima.

— Ne znam... Nismo ih videli od trenutka kada su se izgubili u kući, odnosno kada su ušli u nju...

— Pa ti, Side, pričaš gluposti! — obrecnuo se Stanton na Tardžeta. Zašto bi on to uradio? Mislim, zašto bi izvršio samoubistvo, zajedno sa onom devojkom? A ko je uopšte ona?

— Otišla je k njemu iz kampa... Znači, pripada karavanu — odgovorio je Sid.

— Side, sve su to same gluposti, što si mi ispričao — rekao je Stanton. — Nije moguće da je baš tako što kažeš! Pošalji mi Četa!

— Čet je mrtav — procedi Tardžet kroz zube.

Stanton ispali rafal psovki. Zatim upita:

— Da li ste opkolili kuću tako da ste sve mogli da vidite? Možda je pbegao kroz zadnja vrata i spolja bacio eksploziv na kuću.

Čet odmahnu glavom.

— Nije bilo ni kvadratnog centimetra zemlje koju nismo držali pod prismotrom. Tamo nema zadnjih vrata, ni prozora na drugu stranu, koju smo takođe držali na oku. Da

je izašao iz kuće, videli bismo ga. Ne, on nikako nije mogao da napusti kuću. Ostao je u njoj.

— Onda su oboje mrtvi — rekao je Stanton, udarivši šakom o sto. Zašto niste kuću prevrnuli naglavce? Sigurno biste našli makar njihove ostatke!

— Sve smo preturili. Nismo našli ništa, čak ni cipelu, ili njegov šešir. . .

— Zaista ne shvatam ništa — frktao je Stanton. — A ne shvatam zato što to normalan čovek ne može da shvati, jer, jednostavno, nije istina! Side, sve to što si rekao čista je izmišljotina!

— Pitajte ostale. Oni će vam reći isto — insistirao je Sid Tardžet.

Stanton ga je smrknuto posmatrao, a onda je procedio kroz zube:

— Voleo bih samo da znam zašto vas plaćam! Sve propadne ako ja ne uzmem stvar u svoje ruke! Plaćam vas kao čarobne strelce! Prokleti bili! Sada ne znamo da li je onaj nitkov živ ili nije! Pa to je da čovek poludi!

Leks Tejlor je pokušao da umiri svoga šefa:

— Karavan je jutros krenuo. Uskoro će za njih postati kritično, kada budu morali da prođu kroz planine a nemaju vodiča. Onda ćemo videti šta je sa Morisom i da li je sa njima ili nije. Biće to najkasnije za dva dana.

— Ne mogu da čekam toliko! Kad samo pomislim šta sve treba da se uradi, a ja imam sve manje ljudi! I sve manje onih u koje mogu da se pouzdam!

— Ako hoćete — predložio je Sid — ja ću sa nekoliko ljudi da krenem za karavanom. . . čim ga sustignemo, videćemo da li je Žuti Moris sa njima ili nije.

Stanton se zamislio.

U početku, cela ta stvar sa karavanom izgledala je jednostavna. Činilo se da će sa lakoćom uspeti da zaustave karavan i spreče da ga krene prema Arizoni.

Naseljenici su izgubili poslednjih nekoliko nedelja čekajući da pronađu čoveka koji će ih voditi kroz njima nepoznate predele. Ako bi sačekali još otprilike nedelju dana, onda ni sa najboljim vodičem ne bi se snašli u planinama, jer tamo uskoro počinju snežne oluje.

Iako je bio kraj avgusta, i još prilično toplo, zima je gore, na visokim planinama, tako reći već bila počela, a snegovi i oluje tek što nisu počeli.

Stantona je, između ostalog, nerviralo i to što su naseljenici vođu karavana pronašli zahvaljujući njegovim ljudima, koji su svojim postupcima naprosto bacili Žutog Morisa među njih.

— U redu — rekao je najzad — uzmi nekoliko ljudi, i pođite za karavanom. Samo pazite, nemojte da vas neko od njih vidi. I nemojte ništa da preduzimate. Samo vidite da li je Žuti Moris sa njima. Za sada će i to biti dovoljno.

Sid se okrenu i ode.

— Hteli ste da odemo kod. . . — počeo je Tejlor, ali ga je Stanton nervozno prekinuo.

— Nisam raspoložen da idem odavde, Lekse. Sada mislim da Sid nije trebalo da pođe za karavanom. To nema nikakve svrhe, jer već sada znam da je Moris sa naseljenicima.

— Hoćete li da kažem Sidu da ne ide? Još nije mogao da krene. Sada skuplja ljude. . .

— Nemoj, neka ide! Ne znam ni sam. . . sav sam sluden od Sidove sulude priče!

— Da sam na vašem mestu — rekao je Tejlor — ja bih krenuo od pretpostavke da je Moris poginuo u kući, kada je ona odletela u vazduh.

— Ali, one budale bi pronašle nešto! Zar nisu čuo da je Sid rekao da nisu videli ni šešir, ni cipelu, ništa! Ne može dvoje ljudi toliko da se raspadne da od njih ne ostane ni trunčica odeće!

— Ipak, nemojte mnogo da se sekirate. Možda će se taj problem rešiti sam od sebe. Bilo bi dobro da sada zajedno pregledamo račune i knjige.

Stanton uzdahnu.

— U pravu si. Posao ne sme da se odlaže — rekao je, i potom su obojica seli za sto. Uzeli su gomile računa i knjige, i počeli da rade.

Vreme je prolazilo, i nisu ni primetili da je već podne. Na to ih je podsetio barmen, koji je došao da ih pozove na ručak, koji je, kao i svakoga dana, bio serviran u maloj trpezariji iza radne prostorije Arnolda Stanton.

Tek što su njih dvojica seli za sto, kad je u malu trpezariju ušao šerif, a odmah za njim i Žuti Moris!

Stanton i Tejlor su se pogledali, a onda pobledeli kao da su ugledali samu avet.

— On tvrdi — pokaza šerif na Morisa — da ste mu danas ubili jednog konja i dve krave.

Pre nego što je iko mogao da kaže nešto o tome, Moris je brzo rekao:

— Zahtevam odštetu. . .

Stanton je kipteo od besa, najpre zato što je Morisa video živog, a zatim i zato što je ovaj očigledno ponovo izvodio neku svoju predstavu.

— Zar ste zbog toga došli ovamo? — upitao je gledajući u Morisa, pa u šerifa.

— Čovek ima pravo da zahteva naknadu štete — rekao je šerif oš-

tro. — Mislim da je surovo ubiti ne-
dužne životinje. Poslali ste, Stanton,
čitavu družinu tamo, da unište
Garnelovu imovinu!

— Za kuću ne tražim ništa — do-
bacio je Moris — jer sam je sam
uništio. Tražim samo da mi se ispla-
te dve krave i jedan konj.

Moris je, sa puškom u ruci, prišao
stolu i stao ispred Stanton.

Ovaj brzo upita:

— Koliko tražite?

— Sto dolara ukupno. Skromno,
priznaćete.

— Baš ne bih rekao. . . — reago-
vao je Stanton. — Ali, možemo se
nagoditi.

Šerif pogleda u Morisa.

— Da li sam ti još potreban? —
upita.

— Nisi, hvala ti. Čuo si da on hoće
da se nagodi sa mnom. Možeš da
ideš.

Šerif izađe.

Stanton se zagledao u Morisa. Su-
deći po izrazu njegovog lica, nije
bio baš srećan što je šerif otišao i
ostavio ga sa Morisom.

— Šta hoćete od mene? — upitao
je promukilim glasom.

— Sto dolara — mirno je odgovo-
rio Moris.

Stanton izvadi iz novčanika no-
vac, i stavi ga na sto. Moris zadovol-
jno klimnu glavom i pokupi novac.

— Hvala. . . — reče. Potom se ok-
renu, da izađe, ali ga zadrža Stan-
ton, rekavši mu:

— Garnele, hoćete li da radite za
mene? Poznato je da ja dobro pla-
ćam svoje ljude.

— Hvala, već imam posao — od-
govorio je Moris nezainteresovano.

— Hoćete da vodite karavan za tri
stotine dolara, a i sami znate koliko
je težak taj put. Smrznuće vam se
noge i bezbroj puta ćete biti u situa-

ciji iz koje ćete se teško izvući. Da li ste svesni kolika je ta odgovornost? Nemojte da potcenjujete sami sebe. Evo, ja ću vam dati dve hiljade dolara za isto vreme, koje biste proveli na putu sa karavanom.

Sada Moris sasvim pride Stantonu. Stade ispred njega i odmeri ga ledenim pogledom, a zatim reče isto takvim glasom:

— Ostavite me na miru, čoveče! Drugi put sam ovde, kod vas. Zar dosad niste shvatili moja upozorenja? Kada, i ako dođem treći put, biće to i poslednji. Za vas!

Stanton je ćutao, a ni Tejlor se nije usuđivao išta da kaže.

Moris je izašao.

— Ovaj se ne šali! Ako Sid i oni koji su pošli sa njim ne budu dobro pazili šta rade, ostaćemo bez još nekoliko ljudi — rekao je Stanton ljutito.

Odgurno je tanjir od sebe. Više mu nije bilo stalo do jela.

Ustao je i otišao u salun. Tejlor je pošao za njim.

— Berni — obratio se barmenu, koji je za njega obavljao i druge poslove — potreban mi je eksploziv. Neka onaj pasji sin vidi šta smo naučili od njega!

Tejlor mu oprezno reče:

— Zar ne bi bilo bolje da sačekamo da se vrate Sid i ostali?

— Ko zna kada će se oni vratiti. Ne mogu da čekam!

Da nije tako dobro poznavao taj predeo, Moris sigurno ne bi lako pronašao karavan od dvadesetak kola, zasvođenih ciradama.

U trenutku kada ga je ugledao, kola su izgledala kao kutije za šibice, a ljudi kao tačke — on se nalazio visoko iznad klanca, ali je čuo kloparanje točkova, fijukanje bičeva i

uzvike onih koji su terali konje, jer se karavan nalazio u uskom klanecu oivičenom strmim stenama, između kojih je sve odjekivalo.

Sačekao je da iza okuke nestanu i dvadeseta kola, a onda je hteo ponovo da pođe.

Tek što je uzjahao, začuo se topot. Pogledao je dole.

Video je sedmoricu jahača.

Ni trenutka nije posumnjao u to da Stantonovi ljudi prate karavan.

Znajući da je taj čovek bandit i zločinac, bio je siguran u to da ta njihova pratnja ne znači ništa dobro.

Šta bi šerif Singl Krosa dao da može da stane Stantonu na kraj!

Iako je znao na šta je taj čovek, zajedno sa svojim banditima, spreman, nije mogao da nađe nijedan dokaz protiv njega, jer je uvek uspevao da se izvuče, zahvaljujući svojoj lukavosti, i, ne manje, svom novcu.

Sačekao je da Stantonovi jahači prođu, a onda je počeo da se spušta niz strminu.

Pred kraj dana, Moris je stigao u klanac, na mesto gde je pre toga stajao i posmatrao karavan i odakle je video sedmoricu jahača.

Uskoro se spustio mrak, ali je on opet pronašao karavan — videle su se vatre koje su naseljenici upalili.

Jahače nije video, što je bilo sasvim razumljivo. Oni su bez sumnje bili negde u blizini karavana, ali su pazili da ih niko ne primeti.

Bio je siguran da kriomice osmaraju i čekaju povoljnu priliku da preduzmu nešto.

Ljudi kakvi su Stantonovi revolveraši, ne idu u divljinu zato da bi se zabavljali.

Imali su neki zadatak, nešto loše su spremali naseljenicima, to je Mo-

ris znao, mada nije mogao da zna šta bi to moglo da bude.

Ali, saznaće.

Podigao je sebi noćni logor na otprilike pet stotina milja od karavana, i to tako da bi mogao da mu se približi brzo, u slučaju da iskrсне potreba.

*

Pre nego što je sasvim osvanulo, Moris je pešice napusti noćni logor, vodeći sa sobom svog konja. Nije išao direktno prema kampu nego se držao po strani.

Kamp naseljenika nalazio se u udolini okruženoj strmim padinama, obraslim drvećem i žbunjem.

Kada se sasvim razdanilo, Moris je bio u zaklonu, severno od karavana, na padini.

Nije čekao dugo da kamp živne — oko pola sata pošto je zauzeo položaj, odjeknulo je mornarsko zvono, koje se nalazilo na kolima vođe naseljenika, Šerilininog oca Valtera Hjustona.

Međutim, Moris ada nije gledao šta naseljenici rade nego je pomno osmatrao suprotnu padinu, i sve što se nalazilo u njegovom vidokrugu, jer je bio siguran da su se Stantonovi ljudi pokrenuli, ako ne pre, onda u trenutku kada je odjeknulo zvono na Hjustonovim kolima.

Pa ipak, iako je samo s vremena na vreme na sekund ili dva skretao pogled prema naseljeničkom kampu, otkrio je Šerilin.

Video ju je kada je napustila kola svoga oca, da bi otišla u šator, pored kola, koji je služio kao spavaonica. Isti takav šator nalazio se uz svaka kola.

Kako je malopre ugledao Šerilin iako je osmatrao okolinu, tako je sa-

da, dok je gledao devojkę, ugledao i Stantonove jahače.

Pojavili su se sa južne strane, visoko iznad udoline u kojoj su naseljenici logorovali.

Brzo se sagnuo.

Kroz lišće žbuna iza kog je čučao, video je jahače, kako jedan po jedan zauzimaju mesta, tako da se ne vide odozdo.

U kampu je bilo živo, ljudi su se spremali da nastave put. Jahači nisu preduzimali ništa, a Moris ih je i dalje posmatrao, i čekao da vidi šta će uraditi.

Šerilinın otac naredio je pokret, i njegova kola krenula su prva.

Moris mu je bio detaljno objasnio kuda treba da ide, koliko milja da pređe toga dana i gde da logoruje u toku naredne noći.

Bičevi su fijukali, točkovi kloparali, konji rzali.

Šerilin je sedela na prvim kolima, pored očevog sedišta, a on je išao od kola do kola, jer je davao uputstva ostalim naseljenicima.

Malo kasnije, sustigao je svoja kola, i seo pored Šerilin, i uzeo kajase iz njenih ruku.

Dolina je u tom delu bila široka, pa su se kola prestrojavalala tako da je paralelno išlo i po dvoje ili troje.

Kada su i poslednja kola napustila kamp, u oblacima prašine koja se podigla iza karavana, pojavili su se Stantonovi ljudi.

Jahali su niz strminu, na kojoj su bili zauzeli svoje položaje kada je osvanuo dan.

Moris nije ni očekivao ništa drugo nego da ti banditi pođu za karavanom.

Kada je i poslednji jahač nestao iz njegovog vidokruga, Moris je uzjahao. Ipak, nije se spustio u dolinu nego je ostao na uzvišici.

Nakon nekoliko milja, put kojim se kretao karavan počeo je da se sužava.

Najzad, strmine s obe strane puta toliko su se približile jedna drugoj da su kola mogla da idu samo u koloni po jedna, i na tom delu je počinjao nagli uspon.

Još je karavan dobro napredovao, ali će teren uskoro postati mnogo teži.

Zabrinuto je Moris gledao u vrhove planine, koji su se beleli, a prema kojima je karavan sada kretao.

Nije nameravao da silazi u klanac, nego je hteo da ga obide, stalno jašući gore, iznad njega.

Odjednom, ugledao je, malo napred, jedna kola iz karavana, okružena jahačima.

Poterao je konja i stigao u istu ravnicu sa njima, i tu se zaustavio.

Sjahao je i uzeo pušku u ruke.

Oprezno se spustio na puškomet od kola i Stantonovih bandita.

Njihovi konji stajali su pored puta, a oni su po svemu sudeći, pljačkali nesrećnog naseljenika, koji je stajao, nemoćan da išta preduzme.

Pored njega stajala je mlada žena, a oko nje četvoro male dece, koja su se držala za njene skute.

Svaki naseljenik je kod sebe imao nešto novca, to je Moris znao, isto kao što su to znali i banditi. Sve je ukazalo na to da oni traže novac.

Dvojica bandita su se popeli na kola i nestali ispod cirade. Počeli su da bacaju stvari iz kola, a oni napolu da preturaju po njima.

Kada su dvojica sve izbacili iz kola, iskočili su ispod cirade. Pri tom su slučajno pogledali u Morisovom pravcu, i, mada nisu mogli da ga vide, primetili su nešto.

Da li je to bio odsjaj njegove puške ili nešto drugo, to Moris nije

znao, ali je kroz granje video kako su ta dvojica posegli za revolverima.

Njegova puška zagrme dva puta uzastopce. Kasnije je naseljenik tvrdio da je čuo samo jedan hitac. Pa ipak, oba bandita su bili pogodeni smrtno.

Ostala petorica poteškoće kao na komandu.

Jedan od njih sklonio se iza žene i dece. Opet je zagrmela Morisova puška, i opet se jedan bandit našao na zemlji, smrtno pogoden.

Preostala četvorica su pucali kao sumanuti, istovremeno se povlačeći prema svojim konjima. Još jednog je Moris uspeo da obori, dok su trojica uzjahali i odgalopirali.

Moris se uspravi.

Videvši ga, naseljenik uzviknu patetično:

— Gospodine Garnel, sam Bog vas je postao ovamo!

Deca su vrištala, i žena je, i sama preplašena, počela da ih smiruje.

Moris side na put.

— Pogledajte šta su ovi banditi uradili! — jadikovao je naseljenik.

— Tražili su novac!

— Da li su ga našli?

— Nisu! Sakrio sam ga. Ko zna šta bi ti đavoli uradili sa mojom porodicom da nije bilo vas. Ne znam kako da vam zahvalim. . .

— Nema potrebe, gospodine. Smirite decu, i da nastavimo put — odvratio je Moris.

— Ne mogu dalje. Osovina mi se slomila, zato sam i morao da zaostanem — rekao je čovek.

Moris je pogledao kola, i odmah se dao na posao. Zatražio je sekiru, oborio jedno stablo i napravio osovinu. Kada ju je doneo do kola, naišla su trojica naseljenika, koji su pri-

metili da u karavanu nedostaju jedna kola.

Svi zajedno, osposobili su kola. Trajalo je to sve do popodneva, kada su mogli da pođu dalje. Sve do noći bili su na putu, a onda su, zahvaljujući Morisovom poznavanju tog puta, stigli do kampa u kome su bila ostala kola iz karavana.

*

Sledećeg jutra, Morisa je probudilo mornarsko zvono. Bio je prespavao u šatoru Valtera Hjustona, zajedno sa njim i njegovom ćerkom.

Kada se probudio, video je Šerilin, kako se priprema da se opere. Ne obraćajući pažnju na njega, skinula je bluzu i nagnula se nad posudom sa vodom.

Moris je skočio i izjurio iz šatora. Tamo, ispred njega, sudario se sa Šerilinim ocem.

— Šta je bilo? — upitao je Hjuston smeškajući se. — Da niste u šatoru otkrili zmiju-otrovnicu?

— Da. . . ovaj. . . ne — mucao je zbunjeni Moris. — Šerilin je samo unutra. . .

— Zar se toliko plašiš moje ćerke, mladiću? — i dalje se smeškao Hjuston.

— Ne, nisam se uplašio. Zapeo sam i. . .

— Nisi zapeo, ali nije važno. Hoćeš li da se obriješ? Nekako si mi smešan sa tom žutom bradom. Bio bi lepši da je uopšte nemaš.

— Ne! — viknula je Šerilin. — neka se ne brije, baš je lep tako!

— Eto, vidite, njoj se i ovakvi sviđate — rekao je Šerilinin otac. — Žene su ponekad zaista čudne.

— Trebaju mi drva, inače neću moći da skuvam kafu! — doviknula

je Šerilin iz šatora, na šta je Moris odmah hteo da ide da ih donese.

— Ostanite, idem ja prva, to je moj posao. Radije pomozite Šerilin oko pripremanja doručka.

Moris se okrenu i uđe u šator, u istom trenutku kada je devojka htela da izađe iz njega. Našli su se jedno pred drugim, licem u lice.

— Tvoj otac će doneti drva. . . — smeteno je rekao Moris i ruke su mu same krenule prema devojci. Zagrlili su se i on je počeo da je ljubi.

Oboje su bili opijeni od poljubaca i topline koja ih je preplavila. Nisu ni osetili koliko je dugo trajao taj zanos, tek na ulazu u šator se pojavio Hjuston, noseći drva. Njih dvoje se brzo razdvojiše.

Kada se podiglo šatorsko krilo a Hjuston ušao, Šerilin je već bila pored ognjišta, dok je Moris stajao, zapajuren i raščupane kose.

Šerilinin otac uze jednu stolicu, rasklopi je i stavi pred mali sto, a Moris privuče stolu jedan sanduk i sede na njega.

— Kako dalje, Morise? — upitao je Valter Hjuston.

Moris se zagledao u Šerilin, koja je čučala ispred ognjišta. Njena haljina se bila zategla oko njenih obliha bedara, i on jednostavno nije mogao da odvoji oči od tog lepog i uzbudljivog prizora.

— Mislim, kako dalje sa karavanom — čuo je Hjustonov glas.

Sada ga Moris pogleda.

— Samo napred, pravo, prema planinama — odgovorio je. — Onako kako sam vam objasnio, kada smo se dogovorili o putu.

— Kako je toplo danas — reče Hjuston skidajući košulju. — Šta će tek biti kasnije. . .

— Toplo je samo još ovde, ali kada za dva tri dana stignemo dublje

u planine, ući ćemo u pravu zimu. Zato moramo danas da predemo najmanje četrdeset milja.

— Tako mnogo? — zabrinuto je upitao Hjuston. — Put je sve strmiji i nećemo moći brzo da napredujemo.

— Moramo se pridržavati etapa koje smo odredili, da bismo izbegli ono najgore. Iz planina treba da izađemo pre nego što naiđu snežne oluje. Sve će se zalediti, a onda. . . Nećemo naći ni divljač, ni drva.

— Borićemo se — rekao je Hjuston. — Nastojaćemo danas da savladamo tih četrdeset milja. Svi su spremni i na najveće teškoće, jer žele što pre da stignu u novi kraj.

— Znam onu dolinu koju ste kupili. Dobro ste to uradili, divna je ona zemlja. Biće vam lepo tamo.

Razgovarali su dok doručak nije bio gotov, a potom su jeli. Kada su sve pospremili, karavan je krenuo.

Moris je upravljao Hjustonovim kolima. Pored njega je sedela Šerilin, stalno se pripijajući uz njega. Njen otac je razgovarao sa ostalima, davao im uputstva i zadržavao se radi dogovora.

Pridružio im se tek oko podneva.

— Šerilin — rekao je svojoj ćerci — Gordovi su dobili bebu. Idi i pogledaj je. Peta kola iz nas.

Devojka odmah side sa kola i udalji se.

— Šta misliš, Morise — pitao je Hjuston mladića — hoće li zima za nas biti strašna?

— Iskreno rečeno, neće biti prijatna. Već sam vam pričao o tome. Treba da budemo spremni na sve.

— Da nisi malo preterao? Sasvim malo?

— Nisam — ozbiljno je odgovorio Moris.

Hjuston je začutao i zamislio se.

— Mladi će preživeti, i jači — re-

kao je. — Ko zna šta će se dogoditi sa ostalima. Možda nikada neće stići na svoju novu zemlju. . .

— Ako nas ništa ne bude zadržalo, i ako se ne dogodi ništa nepredviđeno, svi ćete stići živi i zdravi. Nemojte da brinete unapred.

— Zabrinut sam za Šerilin. Ona je moja ćerka, moje dete, i ja je jako volim. To ćeš shvatiti kada i ti budeš imao dece. . .

— Shvatam vas i sada — rekao je Moris tiho.

— Šerilin te voli, i to veoma. Dobro je poznajem i vidim koliko je zaljubljena i koliko joj je stalo do tebe. A ti? Kako stvari stoje sa tobom?

— Volim i ja nju. . .

— Lepo. Baš sam srećan zbog toga. Ako nemaš ništa protiv, još večeras ću da vam dam svoj blagoslov.

*

Trojica Stantonovih revolveraša stajali su pred »gazdom«, pognutih glava.

Podneli su mu izveštaj o onome što se dogodilo u vezi sa Žutim Morisom; bili su veoma iznenađeni Stantonovim ponašanjem i načinom na koji je primio novosti.

Očekivali su da će, kao i obično, da psuje i viče, ali je Stanton bio nevrovatno miran.

I glas mu je bio staložen kada je rekao:

— Možete ići. . .

Potom je pozvao Tejlora.

— Dovedi mi Rendija Potera, i to odmah!

Bez reči, Tejlor napusti Stantonovu radnu sobu, a onda i Stanton pređe u salun. Zastade pred šankom i pogleda na časovnik.

— Poslali ste po Rendija — rekao

je barmen — ali je on u ovo doba uvek pijan i ne zna za sebe. . .

— Poznato mi je to — odvratio je Stanton. — Uostalom, tek večeras bih hteo da razgovaram sa njim. Do tada će se istrezniti. A kada je Bak Davidson poslednji put bio ovde?

— Veoma davno. Dugo ga nisam video — odgovorio je barmen Berni.

— Šta misliš, zna li neko gde bismo mogli da ga nađemo? — pitao je dalje Stanton.

— Sid bi morao da zna.

Stanton odmahnu rukom.

— Taj nije ni za šta. Zasad mi ga nemoj spominjati. Samo mi pravi neprilike.

Berni je pročistio grlo pre nego što je rekao:

— Ako mene pitate, ne bih vam savetovao da se obraćate Baku. Koliko mi je poznato, on i Žuti Moris nisu baš prijatelji, ali znam da je Moris Baku simpatičan i da ga ovaj prilično respektuje.

— A koliko ja znam — značajnim glasom je rekao Stanton — Bak najviše raspektuje novac. Daću mu toliko novca da će zaboraviti koliko mu je Moris simpatičan.

Posle tih reči, elegantni Stanton se udaljio, a u salun su ušla dvojica, koji su, između sebe, pridržavali pijanog Rendija Potera.

Momak je zaista izgledao kao da ne zna za sebe, ali je ipak živnuo i pogled mu se malo razbistrio kada je ugledao šank.

Iza njih trojice, pojavio se Leks Tejlor.

Sva četvorica ušli su u Stantonovu radnu sobu.

— Mislim da nije sposoban za razgovor — rekao je advokat Stantonu.

— Zatvorite ga u ostavu, gde Berni drži metle i krpe — naredio je ve-

liki gazda. — Vas dvojica sedite ispred vrata i pazite da ne izađe ili da mu neko ne donese piće. A čim se istrezniti, javite mi.

Kada su ljudi izveli pijanog Potera, Stanton je rekao Leksu Tejloru:

— Sada mi treba samo još Bak Davidson. Dovedite mi ga odmah!

— Njega nisam video sigurno više od tri sedmice — rekao je advokat.

— Nije dolazio ovamo.

— Postoji li neko ko zna gde bismo mogli da ga nađemo? — bio je uporan Stanton.

— Šerif zna. . .

Stanton se naglo okrenuo prema vratima, jer na njegovo pitanje odgovor je došao sa te strane. Na vratima je stajao Berni.

— Šerif zna gde je Bak — ponovio je.

— Budalo! Ovo se šerifa ne tiče! — razbesneo se Stanton i u trenu je nestalo njegove hladnokrvnosti, koja je, pokazalo se, ipak bila samo prividna.

— U redu. . . — promućao je barmen uplašeno — . . . znam i ja, ali ne mogu da napustim salun.

— Možeš! Hajde, idi i dovedi ga! Nemoj da mi se vraćaš bez njega!

Kada se barmen udaljio, Stanton je uzdahnuo glasno, i rekao:

— Sa kakvim ja budalama imam posla! I to sada, kada je tako važno da se obavi taj posao. Nije mi jasno kako odjednom ništa ne ide kako treba. Sve sam peh za pehom. Ali, neće više biti tako. Sam ću da uzmem stvar u ruke! Dosta mi je svih tih nesposobnjakovića! Ne znam samo zašto ih uopšte držim i plaćam. Da, sam ću da se pobrinem za to da karavan ne stigne tamo kuda je krenuo! A to znači da ću sam da se pobrinem i za Žutog Morisa. Naravno, neko će morati da mi pomogne, ali

to neće biti ni Sid, ni oni koji su se pokazali kao slabići!

*

Nakon dva sata, pojavio se Berni, zajedno sa Bakom Davidsonom.

Bak je bio stariji čovek, veoma mršav i koščast, izborana lica i loše obučen.

Bio je prava legenda u tom kraju; o njemu se pričalo da je bio nenadmašni revolveraš, pobednik mnogih takmičenja u preciznom gađanju, ne samo vatrenim oružjem nego i nožem. Bio je rendžer, i pratilac kočije, i lovac na pume, i plaćeni revolveraš.

Takođe se znalo da je mogao da pretrči pedeset milja a da ne zastane da se odmori.

Pričalo se da je Bak u svemu bio prvi, ali je retko ko znao da se taj čovek ni sada, u svojoj pedesetoj i nekoj godini, nije promenio.

Stanton je bio dobro obavešten o svemu, pa i o tome da je Bak i te kako upotrebljiv za »poslove« kakve je sada neko za njega trebalo da obavi.

Ponudio je Baka da sedne, a onda je iz čelične kase izvadio svežanj novčanica i počeo da ih odbrojava, stavljajući ih na sto, ispred Baka.

Kada je odbrojao hiljadu dolara, zastao je i pogledao u mršavog čoveka.

Pošto ovaj nije ni trepnuo, niti dao ikakav znak da se slaže sa ponudenom sumom, Stanton je nastavio da broji. Zastao je kada je odbrojao ukupno dve hiljade.

Opet je Bak bio ukočen kao mumija.

Stanton je nastavio da broji, a kada je opet prestao, Bak Davidson je koščatim kažiprstom kuckao po sto-

lu, dajući time znak da mu je još uvek malo novca.

I, tako, nekoliko puta.

Najzad je Bak progovorio:

— Da je neko drugi u pitanju — rekao je — možda bih bio zadovoljan ovim što mi nudiš. Ali, pošto ću imati posla sa Žutim Morisom, stvar se menja.

— U redu — pristao je Stanton. — Evo još pet stotina.

— To bi bilo dovoljno kada bih morao samo da uplašim Morisa, a ako budem morao da ga ubijem... to će te stajati mnogo više. Nemoj da cicijašiš. Znaš i sam da Žuti Moris nije bilo ko. Osim toga, ja ne volim da ubijam ljude, čak ni kada su moji lični neprijatelji a kamoli kada nemam ništa protiv njih, kao što je to slučaj sa Morisom.

— Nemoj da pričaš koješta! Vas dvojica ste obični poznanici, ništa više. Ne vidim zašto bi imao obzira prema njemu. Uostalom, uzmi ovo što ti nudim, ili mi se gubi sa očiju!

— Još samo jedna sitnica... Čuo sam da ću morati da budem u društvu smrdljivog Rendija Potera. Ja sam gadljiv čovek, a on zaudara na milju. I to košta. Dodaj još hiljadu dolara za to što ću morati da podnosim Rendija u blizini.

— Mnogo tražiš, stari — prebaci-vački mu je rekao Stanton, ali je dodao hiljadu dolara.

— Ali i vredim — mirno je odvratio Bak. — Nisam ja kao Rendi, kog možeš kupiti za bocu viskija. Ja imam svoju cenu, a ti ako nećeš, nađi drugog. Možda ćeš proći jeftinije, ali ti posao sigurno neće biti obavljen. Moris je tvrd zalogaj o koji su mnogi slomili zube...

Bak pokupi novac i strpa ga u džep.

— Gde mogu da nađem Morisa? — upitao je.

— U planinama, na putu prema Arizoni. Predvodi jedan karavan — odgovorio je Stanton, a onda je poslao Tejlora da vidi da li se Rendi Poter istreznio.

— Ali karavan bez Morisa neće moći da nastavi put — primetio je Bak.

— U tome je i poenta! Morisa moramo odvojiti od karavana, kako naseljenici ne bi nastavili put! Oni moraju da se vrate i odu tamo odakle su došli.

Stanton pride ormaru i izvadi iz njega jednu staru vojnu mapu.

Raširio ju je na stolu i pozvao Baka, da je zajedno pogledaju.

Cim je Bak video koja je to mapa, odmahnuo je rukom i rekao:

— Možeš odmah da je skloniš. Nije dobra. Pogotovu početak i kraj te rute nisu precizni.

Uto se Tejlor vratio sa Rendijem Poterom, koji je unekoliko došao k sebi, ali mu je pogled još bio mutan. Bak ga je gledao sa gađanjem.

Poter je bio veoma visok momak, i njegov izgled bi se mogao opisati kao prijatan, da nije delovao prljavo. Kosa mu je bila mokra i slepljena, a lice podbulo, crvenkastomodre boje.

Stanton izvadi iz džepa svežanj od sedam novčanica od po sto dolara, i pruži ga Poteru.

Ovaj uze novac, ali upita:

— Zar se ne bismo kasnije mogli dogovoriti o poslu?

Sada bih morao da odem na jedno mesto, jer... Stanton uze od njega novac, pre nego što ga je Poter stavio u džep.

Znao je da nije u pitanju ništa drugo do Poterova potreba da što pre popije izvesnu količinu viskija.

— Ne možeš sada da piješ! — viknuo je Stanton. — Radi se o veoma važnoj stvari, i poslu moraš da pri-

stupiš bistro glave. Kako ćemo moći da se dogovorimo ako se opet budeš napio?!

— Zar je stvar toliko hitna? — upitao je Rendi Poter. — To mi Leks nije rekao, kada me je pozvao da dodem na razgovor.

Stanton mu opet dade novac.

— Stvar je hitnija da hitnija ne može biti — rekao je. — Nema odlaganja... Kada treba da se pođe?

— Odmah!

Stanton prevuče kažiprstom preko stare armijske mape, pa reče:

— Čak i ako ova karta nije precizna i ima neke greške, Bak, ova dolina postoji! Vaš će zadatak, Bak i Rendi, biti da zaustavite jedan karavan, koji će prekosutra biti baš u ovoj dolini. Okružena je strmim stenama. U trenutku kada budu naišla prva kola, uslediće eksplozija...

Stanton je pristao da govori kada je video da Rendi odmahuje glavom.

— Šta je bilo? — upita.

— Ja štošta mogu da uradim — odgovorio je Rendi Poter, ali u životu nisam postavljao eksploziv. Znam da za to mora da se izbije povećava rupa u steni, ali ja to ne bih znao da uradim...

— Nisam ti ni rekao da će to biti tvoj zadatak. Nas najmanje dvanaestoro odjahaćemo na to mesto i srediti stvar, tako da ti i Bak s tim nećete imati ništa. Dakle, Žuti Moris je sa tim karavanom, i sve dok on bude predvodio naseljenike, oni neće odustajati od puta.

— Znači, nas dvojica treba da se pobrinemo za njega — shvatio je Rendi.

— Tačno. Pronađite ga i ubijte ga — hladno je rekao Stanton.

— Ali on nas poznaje — bunio se Rendi i dalje.

— Tim bolje. Kada vas bude vi-

deo, neće ništa posumnjati, jer on smatra da mu opasnost pretilo samo od njegovih ljudi. Njih verovatno i očekuje. Možda će jahati ispred karavana, možda iza, da bi štitiio odstupnicu, a nije isključeno ni to da će biti negde usred karavana, između kola. To nije ni tako važno, najvažnije je da je u karavanu, a vi ćete ga već naći. Smislite neki izgovor što ste tamo. To je već vaša stvar, vi se pobrinite da nađete opravdanje što ste tamo.

Pošto je Stanton objasnio šta očekuje od Baka Davidsona i Rendija Potera, ovaj drugi brzo reče:

— Odmah ću da dovedem svog konja. Idem...

Već se okrenuo da pođe, ali ga Stanton zaustavi, znajući da se Rendiju ne žuri po konja, nego da popije koju čašu viskija.

— Ostaćeš ovde! — rekao je Stanton ostrim glasom. — Sedi! A sve što vam je obojici potrebno, dobićete od mene.

Onda Stanton pozva Telora.

— Idi i obavesti naše ljude da polazimo najkasnije za jedan sat. Neka se pripreme. Nemoj zaboraviti da im kažeš da ponesu toplu odeću, jer je tamo gore već prilično hladno.

Iako je slutio da će Stanton predvoditi svoje ljude, Tejlora ga je o tome upitao, za svaki slučaj.

— Da, ja ću voditi ljude — odgovorio mu je Stanton. — Reci im to!

Kada je advokat napustio prostoriju, Bak je, sa izrazom gađenja na licu, rekao Stantonu:

— Ja ću jahati napred, a neka Rendi jaše iza mene, jer u protivnom ću povraćati od smrada koji ostaje za njim. Znaš da sam gadljiv.

— Moraćeš malo da se savladaš, Bak. Svi ćemo jahati zajedno, a ti i Rendi ćete se odvojiti od nas tek ka-

da sa sigurnošću budemo utvrdili gde se nalazi Žuti Moris!

*

Moris Garnel je izašao pred šator. Bilo je veoma hladno, a okolo se belelo inje.

Prišao je svom konju i počeo da namešta sedlo na njegovim ledima.

Šerilin je promolila glavu između dva šatorska krila, i upitala:

— Zar hoćeš da ideš nekuda? Uh, jako je hladno!

— Idem malo da razgledam. Tvoj otac to zna. Čim se probudi, reci mu još jednom da danas moramo prevaliti onoliko milja koliko smo se dogovorili.

— Reći ću mu... Ali, kada ćemo se opet videti? Ako ideš samo da razgledaš malo, zašto ja da kažem tati... — počela je Šerilin.

Začutala je kada joj je Moris prišao i zagrljio je. Dugo su se gledali u oči, a onda su se poljubili.

— Čim se sunce podigne, i bude visoko na nebu, evo mene — rekao je Moris.

Devojka je samo klimnula glavom, i krenula prema kolima, da probudi oca. Stari Hjuston je te noći šator prepustio svojoj ćerci i Morisu, a on je spavao u kolima.

Moris je već bio u sedlu kada je Šerilin, vrativši se od kola, rekla:

— Nema tate. Nije u kolima. Izgleda da je otišao nekud dok smo mi još spavali.

Tek što je Šerilin to izgovorila, pojavio se Valter Hjuston.

— Tu sam — rekao je, a onda je upitao Morisa:

— Hoćeš li jahati ispred karavana?

— Da, kasnije... — izbegao je Moris da odgovori kuda sada ide. Bio

je zabrinut jer je verovao da Stanton neće lako odustati, bez obzira na to što je bio upozoren i što je već izgubio dosta ljudi.

Morisu je bila dobro poznata ta vrsta ljudi. Takvi idu do kraja, gaze preko leševa, i ne pitaju koliko sve to staje. Da je bio sam, Moris ne bi bio zabrinut.

Ovako, bio je odgovoran za naseljenike, časne i poštene ljude koji su imali prava da stignu na zemlju koju su kupili.

A tu je bila i Šerilin, morao je da misli i na njenu bezbednost.

Sada je Moris hteo da vidi nema li iza karavana Stantonovih jahača, ali time nije hteo da opterećuje Šerilinog oca.

U međuvremenu, ljudi su, jedan po jedan, izlazili iz šatora i kola, i u karavanu je odjednom živnulo.

Pre nego što je odjahao, Moris je rekao Hjustonu:

— Gledaj da na svaki način karavan pređe danas četrdeset milja. Ionako smo u zaostatku sa desetak milja, a noći postaju sve hladnije, a put teži. Ne smemo da gubimo vreme i moramo se pridržavati dogovorene satnice.

— Bez brige, Morise. Ja sam shvatio, a sada ću sve to još jednom da objasnim i ostalima. Dići ću paniku, da bi me ozbiljnije shvatili.

Moris je potom odjahao.

Krenuo je tako rano jer je znao da se tragovi bolje vide dok se inje ne istopi. Poterao je konja u galop, delom zato što mu se ionako žurilo, a delom zato što je hteo da se konj ugrije.

*

Kasnije, kada je sunce sinulo a inje se otopilo, nije više bilo tako hladno u planini.

Moris je odjahao desetak milja južno od karavna, a onda se čitav sat njegov konj penjao uz strminu pored puta. Kada je procenio da je mesto pogodno da se zaustavi, Moris je sjahao i otkopčao kaiš sedla, pa ga skinuo sa oznojanog konja.

Odatle je imao dobar pregled šire okoline. Pomno je posmatrao svaku stenu, svako drvo, gledao je na put i levo i desno, sve dok je njegov pogled mogao da dopre, ali nigde nikoga nije video. Ili progonilaca uopšte nije bilo, ili su se sakrili tako da Moris sada nije mogao da ih vidi.

Međutim, nije bilo ni tragova.

Da li se Stanton uplašio i obeshrabrio posle gubitka još četvorice svojih ljudi, pa odustao od daljeg proganjanja čoveka koji mu je pomrsio račune i zahvaljujući kojem će ostati bez poslova, pošto neće moći da obavi onaj poslednji za koji je plaćen?

Moris je pomišljao i na to da je možda šerifu najzad uspelo da pronađe neki dokaz protiv Stantonovog, i da ga je uhapsio. Međutim, na to Moris nije mogao da misli kao na gotovu stvar, jer bi bilo previše jednostavno tako lako se osloboditi opasnog Stantonovog i njegovih revolversa.

Stajao je tako i posmatrao oko pola sata, a potom je ponovo stavio sedlo na konja, uzjahao i krenuo prema karavanu.

Nadao se da su kola već dobro poodmakla, jer je prošlo više od četiri sata otkako ih je ostavio.

Kada je prolazio kroz dolinu u kojoj je karavan proveo noć, sunce je stajalo visoko iznad njegove glave — bilo je podne. Razmišljao je o tome da li je do toga trenutka karavan uspeo da pređe predviđeni deo puta, i poterao konja, da bi što pre sustigao kolonu i video Šerilin.

Odjednom, on naglo povuče uzdu, i njegov konj stade kao ukopan.

Kroz planinu, odjekivala je udaljena grmljavina pušaka i revolvera. Potmulo je tutnjalo i višestruko odjekivalo.

Moris je pogledao u nebo.

Bilo je vedro, bez ijednog oblaka. Ako je to oluja, moralo bi da bude tamnih oblaka.

Daleko, prema jugu i severu, planine su mu zaklanjale vidik, i on se pitao nije li, ipak, tamo negde izbila oluja, sa onom grmljavinom.

Pogledao je natrag; onda, opet, napred. Grmljavina je utihnula. Nije mu bilo jasno šta se to događalo, ali je bio zadovoljan što je opet mirno.

Povukao je uzdu i nastavio put.

Nije prevaleo ni deset jardi, kad je opet zaustavio konja.

Daleko napred, tamo gde bi otprilike trebalo da se nalazi karavan, Moris je, između visokih stena ugledao crne oblake dima.

Eksplוזija dinamita!

Nije valjda eksplodiralo u karavanu? Da nisu neka kola odletela u vazduh?

Šerilin!

Da li je ona u opasnosti, upitao se Moris, osetivši odjednom neko nepoznato stezanje u grudima. Bio je to strah kakav nije pamtio.

Grubo, kao nikada, podbo je konja i poterao ga u galop. Besomučno ga je gonio, ne misleći ni na šta drugo osim na to šta je sada sa Šerilin.

Jurio je putem, ne obraćajući pažnju na to što mu je granje, koje je štrčalo sa padina, greblo lice. U jednom trenutku, negde levo od puta, video je čoveka kako mu daje znak.

Međutim, njemu nije bilo ni na kraj pameti da se zaustavlja.

Bio je toliko obuzet strahom za

Šerilin da ga nije ni interesovalo ko mu to maše, a jahao je tako brzo da nije jasno mogao da mu razazna lice.

Ipak, negde u podsvesti mu je iskrslo da mu je taj čovek poznat, ali da ne spada među njegove prijatelje, jer ga instinkt nije upozorio da treba da bude oprezan u odnosu na njega.

Onda se čuo hitac iz puške.

Moris se osvrnuo, ali čoveka više nije video.

Nastavio je da galopira; ubrzo je ugledao poslednja kola karavana ispred sebe.

Stajala su.

Gusti oblaci dima raspršivali su se iznad njih. Veliki komadi odvaljenih stena zatvarali su put.

Naseljenici su stajali oko kola i u nedoumici gledali u strašan prizor. Troje kola bilo je delimično zatrpano gromadama, a ispod njih bila su nepomična tela naseljenika — žena, dece, muškaraca.

Moris iskoči iz sedla.

Ispod odvaljenih gromada nisu se videla ostala kola iz karavana.

— Šerilin! Šerilin! — vikao je Moris.

— Tu sam, Morise! — čuo je njen glas, i ubrzo je ugledao, kako trči prema njemu.

Bacila mu se u naručje, i on ju je stisnuo tako jako da je jedva mogla da diše.

— Šerilin... — promućao je.

Njen otac se izdvojio iz mase ljudi, koji su nemo posmatrali prizor.

— Vidi, Morise, šta se dogodilo...

— rekao je drhtavim glasom. — Eksplוזija je odnela najmanje deset života... — Nabrojao je imena porodica čiji su članovi nastradali.

Nekoliko muškaraca razgrtali su gromade i nastojali da izvuku tela poginulih ispod njih.

Ipak, najprisebniji od svih bio je Moris, i on je organizovao raščišćavanje, koje je potrajalo sve dok sunce nije počelo da zalazi.

Međutim, izvukli su samo dva tela; do ostalih nisu mogli da dođu, iako je njih nekoliko desetina radilo na tome. Do mraka, nisu uspjeli da dođu do dela karavana koji nije stradao u eksploziji.

Kada se sasvim smrklo, Moris je, iscrpljen, kao i svi ostali, odustao od daljeg pokušaja da učini nešto. Rekao je Hjustonu:

— Ne vredi, moramo odustati. Ovim ljudima, koji su poginuli, ionako nema spasa, a nas je premalo da bismo se borili protiv teških i velikih gromada.

— Ali ne možemo tek tako da ostavimo svoje ljude a mi da idemo dalje! — očajničkim glasom je rekao Hjuston.

— Valtere, oni su mrtvi. Treba misliti na žive — pokušao je Moris da ga urazumi.

— A šta je sa banditima koji su nam to uradili?! Zar ćemo im oprostiti?!

— To je druga priča, Valtere. Moramo misliti na to da je težak i dug put pred nama i da karavan mora dalje. Nećemo ništa imati od toga da i dalje gubimo dragoceno vreme. Izgubili ste tri porodice, ali ih ima još šesnaest. Moramo se izvući iz planina dok nisu počele snežne oluje, da ne bi i ostali nastradali.

Hjuston je gledao u Morisa. Znao je da je čovek u pravu, koliko god da je situacija bila komplikovana. Nije ništa više rekao.

Moris je pogledao u premorene i očajne naseljenike. Deca su bila promrzla i na ivici plača, žene preplašene i zabrinute.

A za sve je bio kriv Stanton, u to nije bilo nimalo sumnje.

Moris uze svoju pušku.

Znao je da mora da preduzme nešto kako bi sprečio Stantonove ljude da sasvim unište karavan. Odlučio je da se ne vraća dok ne obezbedi karavanu nastavak puta a da, mu ne preti nova opasnost od uništenja.

Šerlin zagrlila Morisa.

— Ko nam je to uradio, i zašto? — pitala je.

— To ću uskoro saznati — odgovorio je Moris. — A kada se budem dočepao tog zločinca...

Nije završio rečenicu. Poljubio je Šerlin i odvojio se od nje. Uzjahao je i pošao.

*

Arnold Stanton je sve vreme razmišljao o tome gde bi mogao da bude Žuti Moris. Celoga dana su tragali za njim, ali ga niko nije video.

Nisu ga videli ni Bak ni Rendi, koji su se sasvim približili karavanu. Tako su bar tvrdili.

Sid Tardžet, kog je Stanton odredio da na putu brine o hrani, pošto za drugo, po njegovom mišljenju nije bio sposoban, pripremio je večeru i poslužio je, noseći veliki tiganj od jednog do drugog i deleći im po veliki komad hleba.

Prvo je poslužio Stantonu, dajući mu najveće parče pržene šunke, ali Stantonu nije bilo do jela.

Stalno je bio obuzet Morisom i nikako mu nije ulazilo u glavu da ga celog dana niko nije video.

A znao je da je Moris u planini, da je sa karavanom, jer inače naseljenici ne bi išli napred.

Videvši da je nervozan i zabrinut, Leks Tejlor je pokušao da nađe opravdanje za neuspeh koji su doživeli.

Rekao mu je:

— Nismo upotreбили odgovarajuću količinu dinamita. Trebalo je više, i onda bi put bio sasvim zatvoren, a naseljenici bi imali veće gubitke od onih koje su pretrpeli.

— Nije u tome stvar! — razdraženo je rekao Stanton. — Dinamit jednostavno nije stavljen dovoljno duboko, jer ljudi nisu dovoljno duboke rupe iskopali. Trebalo je bar dvosruka količina gromada da padne na karavan i da ga sasvim zatrpa! Ovako im je ostalo dovoljno mesta da se provuku. Da sam bar sam kopao! Čovek ni u koga više ne može da se pouzda!

Tejlor je i dalje nastojao da odobrovolji svog poslodavca.

— Ne verujem, ipak, da će posle ovoga naseljenici imati petlje da nastave put. Ipak, izgubili su nekoliko ljudi i kola. Sada su prestrašeni i sigurno misle da im se tako nešto ponovo može dogoditi. Ako imaju malo razuma, odustaće od daljeg puta u Arizonu.

— Ti govoriš, Lekse, tako kao da Žuti Moris uopšte ne postoji! Njega nisi ukalkulisao u svoju računicu?!

— Niko ga nije video. Zato i ne računam na njega — odgovorio je Tejlor.

— Ali on je tu negde! Siguran sam u to! Zar ne vidiš kako je karavan dobro napredovao otkako je krenuo? Ti ljudi ne bi odmakli ni deset milja da su ušli bez vodstva čoveka koji odlično poznaje ovaj kraj i prilike koje vladaju u njemu! Moris je sa njima!

— Nismo ga videli kod karavana, mada smo ga dobro osmotrili. Najzad, Bak i Rendi su bili tamo. Valjda i oni imaju oči!

Stanton odlučnim glasom reče:

— Sutra ujutro, sasvim rano, kre-

ćemo dalje. Ići ćemo dotle dok ne steknemo prednost od dva dana. U to vreme, karavan će naići na deo puta koji prolazi kroz uski klanac, gde se kola mogu kretati samo u koloni po jedna. Upotrebićemo, ovoga puta, sav dinamit koji nam je na raspolaganju. A dok budemo išli prema tom mestu, ostavljaćemo tragove koje niko neće moći da previdi, i tako postaviti klopku Žutom Morisu. Siguran sam da je odlučio da karavan izvede iz planina, i to tako čvrsto kao što smo mi odlučili da karavanu to onemogućimo. A kada se dočepam tog nitkova, obesiću ga svojim rukama o prvo drvo!

— Sada idite da spavate, jer sutra, veoma rano, nastavljamo put! Ulazite u svoje vreće, jer noć će biti veoma hladna. Side, rasporedi stražu, jer može da se dogodi da Žuti Moris dođe noćas.

Posle tih reči, Stanton se uvuče u svoju vreću, i prestade da misli na Morisa, kako bi mogao da zaspi i odmori se red sutrašnje naporno putovanje.

Sid je napravio raspored za stražarenje, a samoga sebe odredio za prvu smenu, jer je želeo da spava a da ne prekida san i zato što je znao da će biti sve hladnije kako noć odmiče.

Vatra je utihnula, a ljudi su, jedan po jedan, otišli na počinak.

S puškom u ruci, Sid je otišao do konja, koji su bili vezani za jedno drvo nedaleko od vatre.

*

Kada je istekla Sidova smena, on je otišao da probudi Rendija Potera, koji je bio na redu odmah iza njega.

Rendi je bio bezvoljan i drhtao je od hladnoće. Zato je najpre naložio vatru, pa je onda krenuo u obilazak kampa. Otišao je do konja, da vidi da li je tamo sve u redu, a onda je ponovo krenuo prema vatri.

Zevao je i tresao se od hladnoće, ali je živnuo kada je stigao do vreće Arnolda Stantonona.

Bila je prazna!

— Gospodine Stantonone? — izgovorio je u neverici. — Arnolde! — viknuo je što je glasnije mogao.

Nije bilo odziva.

On potrča prema mestu na kome je spavao Sid Tardžet, i, stigavši, tamo, snažno ga prodrma.

Sid se trže.

— Šta je bilo?! Ostavi me na miru, ja sam svoje odradio! Posle tebe je na redu Fil, pa idi i probudi njega!

— Gde je Stanton? Kada si ga video poslednji put? Nema ga! Da li ti je rekao kuda ide? — izgovorio je Rendi u jednom dahu tih nekoliko pitanja.

Sid se polako uspravi.

— Nemoj da paničiš! Sigurno je negde u kampu. Možda je otišao kod konja, da se ugreje — odgovorio je Sid.

— Nije ni tamo!

Sid je opsovao, ali se izvukao iz vreće. I on je počeo da doziva Stantonona.

Sada su i ostali počeli da se bude.

Gundali su i psovali, pitajući ko i zašto usred noći pravi takvu galamu.

Uskoro su svi znali da Stanton nije u kampu.

— Ko je na straži? — upitao je Tejlor.

— Ja — odgovorio je Rendi — ali kada sam preuzeo stražu od Sida, Stantonona već nije bilo!

— Pa, dobro, otišao je nekud. Sigurno nije daleko od kampa — odgovorio je Tejlor nimalo se ne uzbuđujući. — Vратиće se...

Sid se udaljio, sve vreme dozivajući Stantonona. Onda ga jedno vreme ljudi nisu čuli. Stajali su pored vatre i čekali da se on vrati.

Bak pride Tejloru.

— Ako hoćete, Rendi i ja ćemo da odemo da ga tražimo — predložio je.

— Idite — rekao je Tejlor, jedva čekajući da se ponovo uvuče u toplu vreću.

Sa sedlima preko ramena, Bak i Rendi odoše do konja. Ubrzo su njih dvojica napustili kamp.

Onda se i Sid vratio.

— Jesi ga video? — sada je Tejlor već bio nestrpljiv.

— Nema ga. Ko je to otišao?

— Bak i Rendi. Ti si, Side, bio na straži kada je gazda nestao — postavio je Tejlor. — Morao si ga videti, kada je ustao i napustio kamp.

— Nisam ga video proklet bio! Možda je namerno otišao tako da ga niko ne vidi!

Sada je Fil, koji je posle Rendija trebalo da bude na straži, rekao Tejloru:

— Moramo da potražimo gazdu. ovaj teren je opasan, i možda... postoji opasnost da se negde okliznuo i slomio nogu, pa mu treba pomoći.

— Zaboga, gazda je odrastao čovek i zna šta radi, a i ovaj teren mu nije nepoznat! — nervozno je odgovorio Leks Tejlor. — I te kako on dobro zna kakve sve opasnosti vrebaју u planini!

— A ako je zalutao? To uopšte ne bi bilo čudno. Mrak je i ne vidi se ništa tamo gde nema vatre.

Sada Fil pride Sidu.

— Malopre si rekao da je gazda

možda namerno otišao tako da ga niko ne vidi. Zašto bi to uradio?

— Otkud znam?! To bi njega trebalo da pitaš!

— Bak i Rendi su otišli da ga traže — rekao je Fil — ali se ja ne bih pouzdao u njih. Bilo bi bolje da neko od nas pođe u potragu za gazdom.

Niko se nije slagao sa tim Filovim predlogom, ali niko osim Tejlora to nije rekao naglas.

— Zar po ovoj hladnoći i mrklom mraku?! — upitao je Tejlor pospanim glasom. — Ako se njemu nešto dogodilo, zar mi moramo da slomimo vratove u ovoj divljini?!

— Ti ne moraš da ideš ako nećeš — rekao je Fil. — Ko hoće da pođe sa mnom? — pitao je.

Javila su se petorica.

Otišli su po konje i izgubili se u tami.

*

Tejlor je prebacivačkim glasom rekao Sidu:

— Gazda je u pravu kada kaže da niste ni za šta, bar većina od vas. Zašto bi inače imao potrebe da sam ode i obavi neki posao? A i ti... Kako si mogao da dozvoliš da on ode, a da ga ne vidiš? Čoveče, pa bio si na straži!

— U redu, nemoj da vičeš na mene. Videćeš, kada se gazda bude vratio, sam će priznati da se iskrao iz kampa i da nisam ja kriv što ga nema.

— Mene samo kopka kuda je mogao da ode.

— Znaš da je stalno pominjao Žutog Morisa, i da mu je bilo krivo što ga niko od nas nije video. Možda nema poverenja ni u koga osim u sebe, pa je otišao da ga traži. Pa da,

biće da je to. Ne treba da brinemo za njega, nije mu se dogodilo ništa nepredviđeno.

— On da je sam otišao usred noći?! Nemoj me zasmekjavati, Side! On već godinama ne radi ništa što ima veze sa hrabrošću i smelošću, to drugi rade umesto njega, a on ih samo plaća. Pravi je zec, kažem ti! Ja ga bar poznajem, sa mnom je najbližiji. Sve i da hoće da ide da traži nekoga, njemu nedostaje njih za to. A i sam je svestan toga. Ja pretpostavljam nešto drugo... Mora da si zadremao i da je baš tada ovamo došao Žuti Moris i odveo gazdu sa sobom.

— Nisam zadremao ni na sekund! — uzviknuo je Sid uvređeno. — To ne možeš da nabediš na mene! Sedeo sam jedno vreme kod konja, ali inače sam stalno bio na nogama i osmatrao. Da je iko došao ovamo, video bih ga, jer bi morao da prođe pored drveta gde su nam konji. Sve vreme sam imao dobar pregled kampa i ništa nije moglo da mi promakne.

— Činjenice govore da ti je ipak nešto promaklo, Side. Gazda je nestao, a ti to nisi video.

Sid se nije osećao dobro u svojoj koži. Bilo je nečega u tome što je Tejlor rekao. Što je više razmišljao, Sid je sve više bio siguran da je Tejlorova pretpostavka tačna.

Sada su opet legli svi koji su ostali u kampu, osim Tejlora i Sida.

Privukli su svoja sedla vatri, i seli. Sid se nervirao što je samoga sebe prvog odredio za stražu te noći. Sada će on biti odgovoran za sve što ne bude valjalo.

Što je najgore, Stanton će mu dati dokaz. Gde će onda da radi? Kuda će da ode? Njegova nova kuća u Singl Krosu bila je tako reći gotova, a već se bio i dogovorio o skorom

venčanju sa devojkom koju je odabrao sebi.

Njegov gnev usmerio se na Žutog Morisa.

On je bio kriv za sve.

Možda je i sada on kriv što je u kampu nastala uzbuna. Ne možda, nego sigurno! Drugačije nije moglo da bude.

Stanton se ne bi usudio da usred noći sam ode u divljinu. Šta bi po mraku i mogao da otkrije?

Tako su on i Tejlor satima sedeli pored vrata, svaki zadubljen u sopstvene misli.

Pred svitanje, vratio se Fil sa petoricom koji su pristali da pođu s njim u potragu za Stantonom.

— Da li se gazda vratio? — pitao je Fil, po čemu su Sid i Tejlor mogli zaključiti da je potraga bila uzaludna.

— Nije se vratio. Ni vi ga niste videli, zar ne? — upitao je Sid.

— Ni traga o njemu. . .

Razgovarali su destak minuta, a onda su ugledali Rendijsa, a iza njega, na konju, i Baka.

— Vraćaju se na jednom konju — rekao je Tejlor. — Još nam je to falilo! Naravno, sigurno ni oni nisu ušli u trag gazdi.

Potrajalo je dok su ljudi shvatali da u sedlu iza Rendijsa ne sedi Bak već neko drugi.

Tek kada se Rendi približio vatri, videli su da iza njega sedi devojka.

Nije delovala uplašeno; bila je mlada i lepa, i držala se uspravno u sedlu. Njena dugačka, smeđa kosa padala je, u talasima, na njena ramena.

Svi su u nju gledali iznenađeno.

— Šta je sada ovo? — besno je upitao Tejlor, koji je za Stantonove ljude predstavljao autoritet kada on sam nije bio prisutan.

— Bila je to Bakova ideja — brzo je odgovorio Rendi.

Sjahao je. Sada je odvezao konopac kojim su bile vezane devojčine noge ispod konjskog stomaka, i pomogao joj da sjaše. Ruke joj nije oslobodio.

— Ona je iz karavana — obavestio je Rendi ostale. — To je Morisova ženska.

Tejlor pride devojci i upita nešto blažim glasom:

— Da li je to tačno, gospođice?

Šerlin mu je gledala pravo u oči.

Nije odgovorila direktno na njegovo pitanje nego je rekla pretećim glasom:

— Zbog ovoga će vas Moris ubiti!

Tejlor se okrenu prema Rendijsu.

— A Stanton? Šta je sa njim?

— Ništa. . . nema ga. . . A je li da je lepa ova devojka? — smeja se Rendi.

— Ostavi sada gluposti, Rendi. Interesuje me gde je gazda. Ako njega nisi video, da li si bar video Žutog Morisa? Je li on kod karavana?

— Nisam ga video — odgovorio je Rendi.

Tejlor se obrati Šerlin.

— Gde je Moris?

Stisunitih usana, Šerlin je prkosno gledala Tejloru pravo u oči, ali mu ništa nije rekla.

— Rendi, gde je Bak? — interesovao se Tejlor.

— Ostao je kod karavana, da bi pregovarao oko razmene talaca — sav važan je odgovorio Rendi. — Treba da vas odvedem tamo.

— U sedla, momci! — odmah je naredio Tejlor.

Kada se Moris pojavio kod karavana, ugledao je naseljenike i začuđio se što su još na istom mestu na kom ih je toga jutro ostavio.

Nalazili su se sa druge strane gromada odvaljeni prilikom miniranja.

Kada ga je ugledao Hjuston, kako sa sobom vodi vezanog čoveka, upitao je:

— Je li to ubica i bandit?

— Da, to je on. Zove se Arnold Stanton.

Stanton je bio neobično bled. Ču-
tao je i samo gledao oko sebe.

— Zašto, zaboga, niste krenuli dalje? — upitao je Moris Valtera Hjustona. — Ionako smo izgubili mnogo vremena. Spremite se za pokret!

— Najpre da obesimo ovog zločinca! — sevajući očima, rekao je Hjuston.

Ostali su se složili sa njim.

Deca i žene su stajali po strani, dok su muškarci počeli da opkoljavaju Arnolda Stantonona.

— Vi niste sudije, još manje dželiti — rekao im je Moris. — Prvo, on je moj zarobljenik, a drugo, ako ne krenete odmah, ja Stantonona vodim u Singl Kros, i više se ne vraćam ovamo!

— Zar bi nam učinio to? — iznenađeno je upitao Hjuston.

— Učinio bih! — odlučno je odgovorio Moris. — Ako već čovek ne može da vas savetuje, onda nema ni svrhe da budem sa vama, i da vam pomognem. Stanton ima ovde još oko desetero ljudi, koji u svakom trenutku mogu da napadnu karavan, ali se to neće dogoditi dok je Stanton kod nas! Kako ne shvatate to? Gospodine Smit, Von... krećite! Pogledajte u planine! Tamo, dublje, pravi je pakao, i što pre krenemo sa ovoga mesta, veća je mogućnost da prodemo bez gubitaka i da uopšte prodemo. Nagomilali smo milje koje smo izgubili zbog onih komplikacija, i moramo da prevalimo dug put da bi se sve uklopilo u plan.

Ljudi su shvatili da je Moris u pravu.

Jedan po jedan, pošli su prema svojim kolima.

I Hjuston se okrenuo i uputio se prema svojoj konestogi*).

Moris je pošao za njim.

Nije puštao, pri tom, uzdu konja na kom je sedeo svezani Stanton.

— Šerilin! — viknuo je Hjuston. — Dodi, idemo dalje! Moramo da se spakujemo! Stigao je i Moris...

Moris zaveza uzdu o kola i naredi Stantonu da sjaše, pa ga priveza za točak Hjustonove konestoge.

Hjuston podiže ciradu.

— Šerilin! — pozva opet. Videvši da je nema, on ponovo spusti ciradu i okrenu se prema Valteru Hjustonu. — Nije tu. Sigurno je otišla kod Borgovih, njihovu decu prosto obožava. Neka, doći će...

Sam je počeo da pakuje stvari i priprema se za nastavak putovanja. Moris mu je pomogao tako što je upregao konje. Stalno se osvrtao da vidi da li Šerilin dolazi.

Ceo karavan se priprema za pokret, to je ona mogla da zna, pa ipak nije dolazila. A znala je da se i on, Moris, vratio.

Kada je Hjuston seo na kola, spreman da povede karavan, Moris je ugledao jednog jahača koji se približavao karavanu.

Iznenadio se kada ga je prepoznao.

— Čekaj, Valtere, nemoj još da kreneš! — rekao je Moris Hjustonu, i pošao u susret jahaču. Okrenuvši se, doviknuo je: — Čuvaj mi Stantonona, idem da se pozdravim sa starim drugarom! To je Bak Davidson, stara bitanga, lovac, strelac, cirkusant, planinski vuk... On dobro poznaje

*) konestoga — kola sa arnjevima

ovaj kraj, sigurno ima nešto da nam kaže.

Sa vinčesterkom pod mišicom, Moris je stigao do Baka Davidsona.

— Hej, otkud ti ovde, palikućo stara? — pozdravio je Moris Baka, smejući se. — Vraćaš se odnekud?

— Zdravo, Žuti! Već sam odavno mislio da su te pume rastrgle, kad čujem da si još živ...

— Čuo si o meni? Ko me je spominjao? — pitao je Moris pruživši ruku starom litalici.

— Eh, ko... O tebi se priča i kada te ljudi vide, i kada te nema...

— Pa, kako si? Vidiš, ja vodim karavan, vodim ove ljude u Arizonu. Vidim da dolaziš sa te strane? Kakav je put? Može li još bezbedno da se prođe? — pitao je Moris ne sluteći ništa loše.

— Pogrešnog čoveka pitaš, Žuti! Znaš, Morise, nikada ništa nisam imao protiv tebe. Naprotiv. Znaš i sam da sam ti priskakao u pomoć kada je bilo potrebno. Ali, ovoga puta neće biti tako... Stanton me je kupio, otvoreno govoreći.

Moris se iznenadio, iako mu je bilo poznato da Bak živi od prodaje svojih usluga i da mu je novac dobar od koga god ga dobio.

— Šta si kazao? — skupio je Moris obrve.

— Tako je kao što su čuo. Ovoga puta smo na suprotnim stranama, Morise...

— Objasni mi поближе, Bak — tražio je Moris.

Suvonjavi Davidson raširi ruke.

— Čekaj, nemoj odmah da se uzbuđuješ, jer stvar nije još rešena. Može i da se promeni, pa da bude-mo na istoj strani. Možemo da se nagodimo.

— Kako?

— Uzmi šešir, i idi od čoveka do čoveka, i skupljaj novac. Stanton mi

je, naime, platio četiri hiljade dolara. Ako skupiš više, tvoj sam, a nje-mu ću novac da bacim u lice. Pošten posao, Žuti...

— Ti si lud, Bak! — viknuo je Moris. — Otkud ovim ljudima toliko novca?! Ja ih vodim na tako težak i dalek put za samo tri stotine dolara, jer ne mogu da odvoje više, a ti tu tražiš čitavo bogatstvo!

Bak se nasmejao.

— Nikada nisi bio bogzna kakav stručnjak za novac, Žuti...

— Niti ću biti — odvratio je Moris rezignirano.

— Baš mi je žao u tom slučaju.

— Čega ti je žao?

— Pa, krivo mi je što si u škripcu, a ne možeš ništa da učiniš da se iz njega izvučeš.

— Ne bih baš rekao — nasmejao se Moris. — Naprotiv. Baš sam u povoljnijem položaju nego što sam do-sad bio.

— Zar misliš da je tako samo zato što imaš Stantonu? Varaš se. To nema nikakve veze.

— Ti me bar poznaješ, Bak — rekao je Moris. — Ako me ne ostavite na miru, mene i ovaj karavan, Stanton će se veoma loše provesti.

— Žao mi je, Morise, što ću opet morati da ti kažem nešto što će te uveriti da nije onako kako ti misliš da je. Veruj mi da mi je teško što ću ti to reći, ali, ipak, na drugoj sam strani i moram da radim za onoga, ko me plaća. Dakle, tvoja Šerilin je u našim rukama! Zaista fina žen-ska... Vратић joj je tako nežan da bih ga sa dva prsta mogao stegnuti tako da mala zine zauvek. I ti poznaješ mene... Sigurno ne želiš da joj se to dogodi.

— Proklet bio! Ti, prokleti probisvetu! Ti... — bio je Moris van sebe od iznenadnog gneva.

— Još možeš da me kupiš. Skupi od ljudi više od četiri hiljadarke, i radim za tebe. Odluči sam, jer posle moja ponuda ne važi.

— Ali ovi ljudi nemaju novca!

— Zar ga nemaš ni ti, u džepovima?

— Nemam...

— U tom slučaju, isporuči mi Stanton, i tvoja ženska će biti vraćena.

Morisonova desna ruka približi se njegovom koltu.

— Potegni, bitango! — uzviknu on.

Ali, Bak se samo nasmejao.

— Bilo bi ti glupo da pucaš u mene. Kako ćeš onda dobiti natrag Šerilin? Misli malo na nju! Možeš je dobiti natrag samo ako vratiš Stanton. Nemoj da gubiš živce nego pokušaj na to da gledaš kao na posao.

— Banditu! Ipak nisam znao da možeš da budeš toliko prljav!

— Ja radim za novac, ne zaboravi. U takvom poslu nema mesta sentimentalnosti. Uostalom, prava je šteta što smo ti i ja sada na suprotnim stranama. Bilo je i drugačije, sećaš li se? Četiri hiljade je velika suma, i obezbediće mi miran život jedno vreme. Za taj novac, obećao sam Stantonu, spreman sam i da te ubijem. Učiniću to nerado, ako baš budem morao. Rekao sam ti, plati mi makar malo više nego Stanton, i zaboraviću na dogovor sa njim. Ti i ja ćemo sa njim svršiti za tren oka! Dobar smo tandem, to se već pokazalo nekoliko puta. Za tebe i mene, biće prava šala da ga sredimo jednom za sva vremena.

— Zar nisi čuo da nemam novac i da toliku sumu ne mogu da skupim od ovih ljudi?!

— Moraću da te ubijem. Biće mi strašno žao, veruj mi...

Moris stisnu zube.

— Gubi se odavde! — procedi.

Opet se Bak nasmejao.

— Hej, pa zar si zaboravio svoju Šerilin? — rekao je. — Ako se vratim bez Stanton, oni će je ubiti. Pre toga će se sirugno pozabaviti njome. Tako je lepa... a oni davno nisu bili sa nekom ženom... Dakle, daj Stanton!

— Vucibatino! — dahtao je Moris od nemoći.

Tokom razgovora sa beskrupuloznim Bakom Devidsonom shvatio je da nema drugog izbora nego da učini kako mu on kaže.

— U redu, vucibatina sam, ali držim reč i dato obećanje. Naročito kada je velik novac u pitanju. Znaš da to nisu obične prethje.

— A ako ja ubijem Stanton, ti taj novac nećeš dobiti — rekao je Moris.

— Je li? Malo si se prevario, jer Stanton je lukaviji nego što misliš. Plaćanjem unapred osigurao je da obavim zadatak. Ja sam taj novac već dobio, ako nisi shvatio, dragi Morise.

— Uostalom, i Stanton može da umre samo jednom! — besno je rekao Moris.

— Znam. Znam i to da ti ne bi značilo bogzna šta kad bi izgubio još nekoliko ljudi, ali misli na Šerilin. — On rukom pokaza iza sebe. — Tamo, u šumi, srešćemo se za jedan sat. Ti ćeš mi izručiti Stanton, a ja tebi Šerilin.

Ne sačekavši da Moris išta kaže, Bak je okrenuo konja i odjahao u pravcu šume.

Moris je gledao za njim.

Osećao se užasno. Nijednog trenutka nije potcenio Stanton, ali nije ni računao sa ljudima kakav je bio Bak.

Takvi mogu da budu veoma opasni, u to je bio uveren.

U tom trenutku palo mu je na pamet da je ono poznato lice bio Rendi Poter. On je hteo da ga zaustavi kada je jurio, zabrinut za Šerilin. On je i ispalio za njim hitac iz puške.

Znači, Stanton je kupio i njih dvojicu, ljude koji su za novac bili spremni na sve.

Vratio se kod naseljenika.

Stari Hjuston i još dvojica držali su Stantonu na nišanu, iako je bio vezan za točak. Iščekujući su gledali u Morisa, dok su Stantonove oči pobedonosno svetlucale, a oko njegovih usana igrao zloradi smešak.

— Ko je to bio? — pitao je Hjuston. Videvši da je Morisovo lice smrknuto, on dodade: — zar pred nama ima nekih većih teškoća?

— Krenite — odvratio je Moris uzimajući svog konja. — Idite, da što manje budete u zaostatku!

Odvezao je Stantonu, naredio mu da uzjaše, i onda su njih dvojica krenuli prema šumi.

Ne shvatajući šta se događa, naseljenici su gledali za njima.

— Pokret! — viknuo je Hjuston. — Onaj ko vidi Šerilin, neka joj kaže da dođe u naša kola!

*

Moris i Stanton su sjahali, ostavili konje i nastali pešice još nekoliko desetina jardi, prema šumi. Ali, Baka i Šerilin još nije bilo.

Iznenada, Stanton je rekao:

— Pružiću vam još jednu priliku da promenite mišljenje. Poznato vam je da veoma dobro plaćam.

To je Stanton rekao iako nije znao na koji način su njegovi plaćenici

primorali Morisa na to da ga vrati.

Moris mu reče:

— Dali ste Baku Davidsonu četiri hiljade dolara da me ubije. Ako bih pristao da se nagodim sa vama, morali biste od tog izroda da uzmete taj novac. Ne znam kako bi vam to pošlo za rukom...

— Samo se vi zavitlavajte sa mnom. Ako ne budete razumni, znate šta vas čeka.

— Nije mi samo jasno šta vi imate protiv ovih ljudi — rekao je Moris.

— Šta su vam skrivili, kada hoćete da ih uništite?

Stanton odmahnu glavom.

— Protiv njih lično nemam ništa — odgovorio je a nemam ništa ni protiv vas, Garnele. Otvoreno govoreći, čak na neki način žalim što moram da budem protiv vas. Ali, ja sam poslovni čovek, i posao mi je iznad svega. Nijedan poslovni čovek neće vas pitati da li se vama sviđa ili ne, ako su njegovi interesi u pitanju. Radiće po svome, kako misli da je najbolje i kako mu se najviše isplati. To vam je valjda jasno. Sami ste krivi što je došlo do sukoba između vas i mene. Pošto je moj posao u pitanju, vi se morate držati po strani i skloniti mi se s puta, ili ću i dalje biti protiv vas! Ne lično, naravno. Samo ću štititi svoje interese.

— Otkud vam hrabrosti da mi sve to kažete u lice, kada vam je jasno da znam o kojoj vrsti »posla« se radi? Doduše, ne znam sasvim tačno, ali mogu da pretpostavim. Vaš posao je svakako protivzakonit, i, ako i nije zločin, graniči se njime. Zapravo, već je zločin, jer ste poubijali nekoliko ljudi.

— I vi ste poubijali dobar broj mojih ljudi, Morise — protivrečio je Stanton.

— S tom razlikom što je kod mene svaki put bila samoodbrana, ili sam branio živote nedužnih ljudi, od običnih ubica, kakvi su bili vaši plaćenici. Zaista, otkud vam hrabrosti da mi o svemu tome pričate? Posmatrao sam vas malopre, kada su naseljenici hteli da vas obese. Primetio sam da vam hrabrost nije jača strana. Zapravo, vi je uopšte nemate.

— To je zato što sam siguran u ono što radim! — odgovori.

— A jeste li sigurni da ne bih bio u stanju da vas jednostavno ubijem, kao zeca?!

— Vi to nećete uraditi — odvratio je Stanton samouvereno.

Morisu je prekipelo. U njemu je izazvao gnev Stantonovo nadmeno ponašanje. Podigao je pušku, odmaknuo se nekoliko koraka od njega, i nanišanio.

U tom trenutku je naišao Bak Davidson. Stanton je bio veoma iznenađen kada je iza njega ugledao Šerilin.

Bak je zastao na ivici šumarka, a Šerilin je krenula prema Morisu i Stantonu. Moris zviždukom dozva konje.

— Gubite se! — procedio je Moris kroz zube. — Idite, i poručite onom kopiletu da mi se ubuduće sklanja sa puta!

Stanton krenu.

Išao je sve brže, da bi, kada je stigao do Šerilin, počeo da trči prema šumi.

Šerilin se bacila Morisu u naručje, i zaplakala. On je podiže na konja, i sam uzjaha.

Kada je pogledao prema šumi, onu dvojicu više nije video.

— Jesu li ti učinili nešto nažao? — zabrinuto je Moris pitao devojkicu.

— Nisu — odgovorila je kroz suze. — Ali kada je taj Bak jutros došao

kod mene u kola, mislila sam da će me zadaviti. Zašto me on mrzi?

— Stanton ga je podmazao sa četiri hiljade dolara, i verovatno je u tome stvar. Ne znam inače zašto bi te mrzeo.

— Morise, oni hoće da te ubiju! Naredili su mi da ubedim oca da se vrati sa karavanom, da ne idemo dalje, prema Arizoni. I to još danas. Veoma su zli ti ljudi, Morise. Sve će nas poubijati.

Moris ništa nije rekao na to. Znao je da Šerilin mora da vrati do karavana i odmah potom da preduzme nešto, kako bi karavan ipak nastavio još dublje u planine.

*

Kada je Šerilin sela na kola, pored oca, Moris je rekao njenom ocu:

— Odsad je nemoj ispuštati iz oka, Valtere, i nemojte se udaljavati jedno od drugog.

Posle tih reči, poterao je konja napred i odjahao daleko ispred prvih kola karavana.

Kada je stigao do jedne udoline desno od puta, skrenuo je. Znao je da od toga trenutka mora da se bori protiv Baka Davidsona i Rendija Potera.

Moraće najpre njih da se otarasi, a potom će opet ukrstiti oružje sa Stantonom i njegovim ljudima.

Ako ta dvojica ipak budu pobedili a on bude ubijen, karavan će ipak morati da odustane od Arizone.

Bak je bio čovek koji se svuda dobro snalazio, pa i u planini. U tome je bio dorastao Morisu, i tu su njihove snage bile izjednačene.

Borba između njih dvojice je neizbežna, i Moris je bio uveren da u tim trenucima i Bak traži njega, upravo zato da bi tu borbu priveli kraju.

Obojica su bili pravi planinski lavovi, a oni se jedan drugome ne sklanjaju sa puta, ako se sretnu.

Bio je to prastari zakon prirode koji je vladao i ovim krajevima.

Moris je razmišljao o tome da li postoji neki trik koji Baku ne bi bio poznat. Ali, brzo je odbacio takva razmišljanja, jer se nikada nije dogodilo da mladi planinski lav nadmudri staroga.

Drugo je bila direktna borba. U njoj su odlučivali snaga, snalažljivost i iskustvo.

Moris je znao da će Bak igrati na kartu iskustva, u čemu je nadmašivao njega, samim tim što je bio dvostruko stariji. Ali, mladost i snaga bili su na Morisovoj strani, i opet mu se činilo da su njegove i Bakove snage izjednačene.

Dolina u koju je zašao bila je prilično velika. Tu će pokušati da preseče put Stantonu i njegovim revolversima i ubicama.

Svuda je bilo drveća, grmlja i gromada, pa je bilo dovoljno mesta na kojim bi Moris mogao da nađe zaklon. Pronašao je skrovište iz kog je imao dobar pregled, ali gde ga drugi nisu mogli lako otkriti, i pred veće se smestio tamo.

Dok je razgledao to mesto, sinula mu je ideja.

Iako je ono bilo skrovito, nije bilo isključeno da će ga Bak pronaći, jer je on dobro poznavao svaki pedalj tog predela.

Svoju vreću za spavanje ispunio je kamenjem, i stavio šešir tamo gde bi trebalo da mu je glava.

Uzeo je laso i pušku, i sklonio se u blizini, ukovitlacu manjih i većih stena obraslih grmljem.

Stajao je, osluškivao i osmatrao, pokušavajući da pogledom prodre u tminu.

Noć je bila veoma hladna.

Čuli su se razni šumovi, a samo je iskusno uho moglo da razlikuje zvuke koji su uobičajeni u prirodi ovoga kraja, od onih koji bi se čuli u slučaju prisustva nekog ko ne spada ovamo.

Kao čovek koji je dobro poznavao divljinu, Moris je znao da je sam na nekoliko milja uokolo.

Kada je inje počelo da se hvata o tle, već je mogao da razazna tamnu siluetu svog konja.

Satima je stajao i cupkao u mestu. Usledio je poslednji sat mraka u planini.

A onda je Moris, na nekoliko koraka od svog konja, ugledao siluetu jednog čoveka.

Imao je kolt u ruci, uperen u vreću za spavanje napunjenu kamenjem.

Odmah je Moris video da to nije Bak, jer je ovaj čovek bio zunatno krupniji od njega. Sinulo mu je: Rendi Poter!

U istom trenutku, Moris se naježio; to što je video Rendija, značilo je da je prepređeni lisac Bak negde u blizini, verovatno iza njega!

Pošto je Moris primenio prastari i otrcani trik sa vrećom i šeširom, Rendi je bio u nedoumici da li da puca. Jer ako je Moris zaista u vreći, stvar bi bila rešena jednim jedinim hicem.

Ali ako nije, isti taj hitac mogao bi da ode Rendijev položaj, i onda bi on bio na meti.

To Rendijevo oklevanje bilo je dobrodošlo Morisu; namestio je pušku, uperivši njenu cev u krupnu priliku čija se silueta ocrtavala na svetloj pozadini.

Nije, međutim, još smeo da opali, jer je bio siguran da stari planinski vuk Bak to i čeka, kako bi otkrio njegov položaj i ubio ga.

I dalje držeći pušku tako da cev pokazuje na Rendi, ali ovoga puta ispod desne mišice Moris levom rukom skide laso sa ramena.

Taj specijalni laso za hvatanje puma imao je, na omči, komad olova, koji je služio za to da se životinja, dobivši udarac u glavu, ošamuti toliko da ne može da se otima dok joj se omča lasa zateže oko vrata.

Moris proceni odstojanje, i zavitla laso.

Rendi, pogoden, trže glavu, ispusti kolt, i stropošta se na zemlju. Pri tom se čuo tup udarac o tle.

Moris je bio siguran da je Bak video da je Rendi pao, upravo zato što ničim nije reagovao, a nije zato što još uvek nije mogao da zna gde se nalazi Moris.

Međutim, Bak je lako mogao da sazna gde Moris stoji; bilo je dovoljno da pogledom prati laso, koji se, na dužini od oko deset metara, jasno ocrtavao na belom tlu.

I na to je Moris računao, pa je istog trena, kada je bacio laso, ustuknuo nekoliko koraka, zašavši među stene, u jedan lavirint, u kom Bak sigurno nije mogao da bude.

No, ni dalje se Bak nije oglašavao, ni pokazivao.

Počelo je da se razdanjuje. Moris nikoga nije video sve dok mu je pogled dopirao, ali je znao, osećao je da je Bak tu negde.

Nije se ništa čulo, a te je značilo da se pritajio i da ne mrda, baš kao i Moris. Obojici je bilo jasno da će nastradati onaj ko se prvi pokrene i tako oda svoj položaj, kao i to da u borbi na život i smrt strpljenje često znači i preživljavanje.

Pojavilo se i sunce.

Kada je ogrejalo, inje je počelo da se topi.

Moris ni u jednom trenutku nije pomislio na to da je njegovo višesatno stajanje uzaludno.

Stari pokvarenjak je tu, u blizini, i ne sme da učini ništa što bi mu umanjilo šanse da ostane živ i iz ove bitke izađe kao pobednik.

A onda je Rendi počeo da dolazi k sebi.

Sada je Morisu najednom bilo jasno šta je čekao Bak Davidson!

Stenjući, Rendi je pokušavao da se uspravi, ali je, ošamućen od snažnog udarca u glavu, stalno padao natrag, na zemlju. Nekako se ipak oslobodio lasa.

Sada je sedeo na zemlji i mutnim pogledom lutao okolo, ne shvatajući gde se nalazi i šta mu se dogodilo.

Odjednom, njegov pogled se razbistri, i on postade svestan onoga što se dogodilo.

Viknuo je:

— Bak! Jesi li sredio onog nitkova?!

Ispužio je ruku i uzeo svoj revolver, a potom stao na noge, i odmah se sklonio iza jedne stene.

— Bak! — dozivao je.

U tom trenutku, Moris je čuo nejasan šum koji je dolazio iz neposredne blizine.

Na desetak koraka ispred njega, Bak kao da je odjednom nikao iz stene. Jedan drugoga primetili su u istom trenutku. Bak je imao revolver u ruci, a Morisova puška stajala je kundakom oslonjena o njegov bok, sa cevi nagore.

U tome je i bila Morisova prednost.

Radilo se o delićima sekunde; dok je Bak najpre morao da malo spusti cev revolvera, pre nego što bi iz njega ispalio hitac, Morisu je bilo dovoljno da samo povuče obarač.

Njihova dva hica usledili su gotovo istovremeno, s tim što je Bak bio

pogoden u glavu, a njegov metak je prohujao tik pored Morisovog levog obraza.

Bak je pao sa stene i dokotrljao se do Morisovih nogu.

Rendi je iskočio iza stene, obema rukama držeći revolver, i vičući:

— Jesi li ga ubio, Bak?!

Uto je ugledao vreću sa šeširom, ali mu je bilo jasno da to nije Moris, jer se ovaj sada nalazio ispred njega, sa puškom u ruci.

Dok je Rendi došao k sebi i pokušao da opali u Morisa, bio je pogoden u grudi. Pao je, i više se nije micao.

Moris pride nepomičnom Baku, i počeo da mu pregleda džepove. Pronašao je svežanj novčanica, i prebrojao ih. Četiri hiljade!

Uzeo je taj novac, i stavio ga u svoj džep. Potom je kamenjem zatrpao oba leša, i krenu.

Nakon nekoliko stotina jardi, naišao je na dva konja. Nedužne životinje nije mogao da ostavi u divljini, pa ih je poveo sa sobom.

*

Stojeći na steni iznad klanca, Stanton je zadovoljno klimao glavom.

— Tu ćemo da im presečemo put, pa će morati da se vrate — rekao je svojim ljudima. — Mesto je kao stvoreno za to da im priredimo iznenađenje. Miniraćemo zidove klanca sa obe strane. Upotrebićemo sav eksploziv koji imamo.

Ali gde su Bak i Rendi? Već je trebalo odavno da nam se pridruže — primetio je Tejlor.

— Ne brinem ja za njih — odvratio je Stanton. — Iskusnom i tako sposobnom tipu kakav je Bak, ne može ništa da se dogodi, niti da ga iznenadi. Priznajem da je i Moris

pravi đavo, ali nije veći od Baka, i ne može da ga nadmudri. . .

Dok je Stanton govorio, jedan od njegovih ljudi, koji se nalazio nekoliko jardi dalje, uzviknu:

— Šefe, pogledajte šta sam našao!

Stanton i Tejlor se okrenuše i pogledaše u čoveka.

— Je li zlato? — upita Tejlor. — Nisam znao da ga ima u planinama.

— Nije! zlato! Novac! Eno — poka-
za on — tamo sam ga našao!

Ljudi su se okupili oko njega.

— Baš imam sreće danas! — nastavio je, i na to se svi nasmejaše. Svi osim Stanton.

Njemu nije bilo do smeha.

Uzeo je svežanj novčanica od čoveka, i prebrojao ih. Bilo je tačno četiri hiljade!

Smrknuto je gledao u taj novac, ne govoreći ništa.

— Šta nije u redu? — upitao je čovek koji je našao novac.

— To je Bakov novac. . . — neobično promuklim glasom je izgovorio Stanton.

Svi su odjednom shvatili šta to znači. Svi su poznavali Baka i znali su da on ne bi mogao da izgubi novac, kao i to da niko od njega ne bi mogao da ga uzme, dok je živ.

A ako Bak više nije živ, onda nije ni Rendi.

No, to nije bilo sve.

Značilo je to da je novac u Stantonovoj blizini namerno ostavio čovek koji je ubio njih dvojicu, kao i da je taj čovek sada tu negde!

Ljudi su se pogledali, i, mada niko ništa nije rekao, svi su potegli oružje, i raspršili se.

— Side! — viknuo je Stanton. — Uzmi nekoliko ljudi i pretražite stene, tamo preko! File, ti i tvoji momci idite na drugu stranu! Brzo!

Stanton je psovao i besneo. Ako je ikada imao ljude sposobne da ubiju Žutog Morisa, onda su to bili Bak i Rendi, kojih sada više nema!

Sada je za njega postojalo samo jedno rešenje: ili će svi zajedno da nađu Morisa i učine ga bezopasnim, ili će, u protivnom, taj čovek poubijati sve njih!

Kalkulisao je: ako se Moris iz bilo kojih razloga ne bude usudio da se suprotstavi deseterici naoružanih ljudi, on će ga naterati na to, on će ga izazvati! Ta surova igra mora već jednom da se okonča, ne može da traje unedogled!

Pošto su dobro pretražili okolinu, ljudi su se vratili do Stanton. Dvojiću je odredio da čuvaju stražu, a svi ostali su se dali na pripremanje miniranja.

Ubrzo je i to bilo gotovo. Povukli su se, i Stanton je zapalio fitilj.

Eksplוזija je dugo odjekivala.

Kada se sve utišalo, Stanton je bio zadovoljan, jer je odron sasvim zatrpao prolaz, a gomila gromada bila je visoka najmanje sedam metara.

Nije bilo šanse da se provuče ni čovek a kamoli kola. Naseljenici će morati da se vrate.

— Sada bismo mogli i mi da krenemo kući — predložio je Tejlор Stanton.

— Ne — odgovorio je on — nećemo još da idemo. Hoću da vidim lica naseljenika kada budu naišli na ovu blokadu.

— Kako hoćete... Šta mislite, šta će uraditi Žuti Moris?

— A šta bi mogao da uradi? Ubrzo će shvatiti da je izgubio, i proklinjaće i psovati zajedno sa naseljenicima. Nema šanse da raščisti put. Možda bi njih oko stotinu moglo to da obavi, ali bi im bilo potrebno bar dve nedelje! A on je toliko pametan

da će odmah uvideti da je to neizvodljivo. U celom karavanu nema više od trideset odraslih muškaraca, a to nije dovoljno za raščiscavanje ovog cirkusa. A ako ipak bude hteo da nastavi put sa karavanom, moraće da ide okolo, a ni to ne može pre proleća. Za to vreme bi svi iz karavana poumirali, što od hladnoće, što od gladi. A ima i mnogo dece, koja ne bi izdržala ni tri dana u ovoj divljini i po ovakvim uslovima.

— Znači, neće mu preostati ništa drugo nego da se vrati sa svim tim ljudima.

— Naravno — zadovoljno se nasmejao Stanton. — To je ono što smo hteli.

*

Bilo je podne kada je Stanton počeo da gubi strpljenje. Postepeno je nestajalo njegovog dobrog raspoloženja, i on je stalno gundao i psovao, pitajući se gde je karavan i kako to da ne nailaze nijedna kola.

— File! — dozvao je jednog svog čoveka. — Ti i još trojica vratite se deo puta i pogledajte šta se dešava, gde je karavan! Samo, pazite, nemojte da vas Žuti Moris iznenadi!

Opet je Tejlор imao svoje mišljenje.

— Naseljenici su morali čuti eksploziju, a i crni dim se video nadasleko. Shvatili su šta se dogodilo, i odustali od daljeg puta, bar za danas. Sigurno se dogovaraju šta da rade.

— Možda si u pravu... — s nevericom je rekao Stanton.

Vreme je prolazilo, i ništa se nije događalo. Najzad je i sunce počelo da tone iza horizonta.

Mrak je polako osvajao kada su se pojavili Fil i trojica koji su bili otišli sa njim.

— Gde je karavan? — pitao je Stanton čim ih je ugledao.

— Nismo videli nijedna kola — rekao je Fil dok je sjahivao.

— Da li ste bar naišli na neki trag?

— Odjahali smo do kampa koji su jutros bili napustili, pošto su u njemu proveli noć — odgovorio je Fil.

— Sve ukazuje na to da su otišli u žurbi. Pokušali smo da sledimo njihov trag, ali uzalud. Kao da su u zemlju propali. Napred nisu išli...

— Šta si rekao?! — glasom punim nade izgovorio je Stanton.

— Ako mene pitate za mišljenje — nastavio je Fil — ja bih rekao da su se vratili.

Svi su gledali u Stantonu.

— Na konje! — komandovao je.

*

Od hladnog vetra, koji je u tim predvečernjim satima duvao u planini, Hjustonu i Morisu su suzile oči. Stigli su do ulaza u klanac kroz koji je put strmo vodio nagore.

Zaprepašćen, Hjuston je gledao gore.

— Ako ne budemo imali sreće, sneg će početi da pada još noćas — rekao je Moris zabrinuto.

— Kako ćemo se popeti uz taj put? — pitao je Hjuston zureći u strminu. — Kola su teška, i konji neće moći da ih izvuku do gore.

— I za to imam rešenje, Valtere. Neka ljudi izađu iz kola sve bez čega mogu i što je teško, a penjaćemo se u tri ture tako što ćemo u svaka kola uprezati po osam konja, umesto četiri, koliko ih sada vuče.

— Ne znam kako će ljudi pristati na to...

Čim se vratimo, sazovi glave porodica, i objasni im da ukoliko nisu

spremni da urade kako sam predložio, odmah mogu da pripreme zimski logor. Da li će biti spremni da do proleća logoruju u ovoj divljini? Najljućoj zimi, sami će proceniti. Ili ćemo za dve ili tri nedelje stići izvan tih planina, ili nećete nikada stići u Arizonu.

— Ne znam, Morise. Ja mislim da kola ne mogu da budu odvučena gore ni sasvim prazna, ni sa zapregom od po osam konja, i zato...

— Moramo pokušati, Valtere. Predaćemo se tek kada procenimo da nemamo baš nikakve, ni najmanje šanse da se provučemo. Sada ta šansa ipak postoji.

Vratili su se do karavana.

Hjuston je pozvao glave porodica i objasnio im ono što je njemu Moris objašnjavao malopre. Iako nerado, svi su pristali da urade sve kako bi mogli da pođu dalje, jer je to i pored svega bilo najprihvatljivije rešenje.

Počelo je veliko spremanje; uskoro je bilo čitavih brda nameštaja, od stolica do teških sanduka i ormara. Ljudi su iz njih izvadili stvari i stavili ih u kola.

Pre nego što se smrklo, Moris je odredio stražu i rekao naseljenicima:

— Moramo računati s tim da će nas Stanton i njegovi ljudi i dalje tražiti, i, da će nas naći. Zato stalno neko mora da čuva stražu. I danju i noću. Moramo računati i na to da u svakom trenutku postoji mogućnost da nas napadne sa svojim revolverima i ubicama.

Kako se smrklo, Moris je dosta milja odjahao natrag, da pronade Stantonu i njegove ljude. Ali, ni traga od njih nije bilo.

Vratio se.

Gotovo svi u kampu su otišli na počinak, samo je Šerilin čekala da se on vrati.

— Zašto ne spavaš? — upitao ju je kada ju je ugledao pored kola. — Opet je pred nama veoma naporan dan.

— Ne mogu da spavam kada ti nisi ovde — rekla je Šerilin privijajući se uz Morisa. — Jako sam zabrinuta za tebe i plašim se da će ti se dogoditi nešto strašno.

— Sada ću ostati sa tobom — odgovorio joj je Moris.

*

Narednog jutra, sasvim rano, počelo je mukotrpno uspinjanje uskim putem, kroz klanac. Kako je bilo dogovoreno, u svaka kola bilo je upregnuto po osam konja, dok su svi naseljenici koji su to mogli, išli pešice.

Pred kraj dana, sva kola su bila gore, na platou. Naseljenici su se pripremali za noć. Svi su bili veoma umorni i iscrpljeni, ali se nisu žalili.

Bili su zadovoljni što su uspeli da se probiju do platoa i savladaju strmi put kroz kanjon.

Moris u toku dana nije jahao na trag da bi tražio Stantonu i njegove ljude.

Naseljenicima nije rekao ništa o promeni maršrute, o čemu je doneo odluku pošto je shvatio da je put, kojim je trebalo da idu, miniran.

Možda su Stanton i njegovi ljudi izgubili trag naseljenicima, i Moris je bio prilično ubeđen u to da oni čekaju gore, na mestu gde je klanac bio miniran, a koje je od onoga na kom su se trenutno nalazili bilo udaljeno bar dvadeset do dvadeset i pet milja.

Stanton nije verovao, ni pretpostavljao, da bi Moris naseljenika mogao da povede i drugim putem; za ovaj kojim je prošao, znao je Bak, ali ne i ostali. A Baka više nema.

Moris nije bio siguran da će sva kola uspeti da savladaju strminu, ali je ipak bio odlučio da pokuša, s tim da se ostavi sav teški teret i da se u jedna kola upregne po osam konja.

Pokazalo se da je to, uz natčovčanske napore naseljenika, i uspelo.

Iako Moris nije smeo da predahne od brige zbog Stantonu i njegovih ubica, niti da se opusti, počeo je da veruje da su njega i naseljenike ostavili na miru.

Ali, nije mogao dugo da kuje planove o bezbednom nastavku teškog puta.

Već sledećeg jutra, kada je sa Hjustonom dogovarao sledeću etapu puta, počele su nevolje.

Kada su kola, sada opet sa zapregama od po četiri konja, napustila plato i ponovo se našla na uskom putu, iznenada je na karavan bila osuta paljba.

Karavan je ostao bez deset konja, ali ljudskih žrtava nije bilo. Sada je ponovo bilo teškoća oko vuče kola, jer su konji bili raspoređeni tako što su mnoga kola vukla samo po tri konja.

Kada je i taj dan prošao, Moris je zatražio da se skupi ekipa sastavljena od po jednog odraslog naoružanog čoveka iz svake porodice, i rasporedio ih oko kampa.

Napad je očekivao sa nastupanjem naredog dana, ali je preduzeo nešto da do napada ipak ne dode.

Naseljenici su pošli na počinak, a on je krenuo da traži Stantonu i njegove ljude.

Shvatio je Stantonove namere; bilo je očigledno da je on izdao nare-

đenje da se ubijaju konji, kako bi naseljenici bili primorani da se vrate.

Bio je kukavica da se previše približi karavanu, jer se uverio da i naseljenici pucaju, i bilo mu je dovoljno da karavan ostavi bez konja i, bez sumnje, bez Morisa Garnela, koji je jedini mogao da izvede karavan iz smrtonosnih planina.

*

U noćnom logoru Arnolda Stantonova vladalo je neraspoloženje zbog toga što niko od ljudi nije video kraj paklenoj igri.

Neki su pokušavali da ubede Stantonu da odustane, ali on o tome nije hteo ni da čuje.

— Možda bi trebalo da ugasimo vatru — predložio mu je u jednom trenutku Tejlor. — Ako nas Moris traži, otkriće nas po vatri.

— Neka gori — odvratio je Stanton. — To će ga privući. On mora da zna da ga sledimo i da hoćemo da ga ubijemo. Moraće da dođe. Ako ne noćas, doći će sledeće noći. I on zna da neće stići na kraj svog puta ako me se ne oslobodi. Noćas ćete vas petorica poći sa mnom, da ga tražimo, a petorica neka ostanu u izvidnici, i da ga dočekaju, ako naiđe.

Krenuli su odmah.

Uputili su se prema noćnom kampu karavana, sa Stantonom na čelu kolone.

Stanton nije bio zabrinut; naprotiv.

Bio je uveren da se Žuti Moris neće usuditi da sam, otvoreno, krene protiv desetak ljudi. Pretpostavljao je da će on hteti živog da ga uhvati, i nije mario što će Morisu poslužiti kao mamac, jer je bio stopostotno

siguran da će iz te bitke izaći kao pobednik.

Nakon nekoliko sati noćnog jahanja kroz planinu, Stantonova grupa stigla je na uzvišicu sa koje se karavan mogao videti.

Nije, kako se nadao, na tom putu otkrio Morisa, po čemu je zaključio da je Moris te noći odustao od namere da ga traži.

Odlučio je da na istom mestu, dobro zaklonjenom, sačeka da se razdani. Morisa će videti odozgo, i on i njegovi ljudi pucaće u njega. Nije bilo šanse, po Stantonovom mišljenju, da Žuti Moris preživi taj napad.

Nagnut nad stenom sa koje se video karavan, Stanton je dočekao svanuće.

Njegovi revolveraši bili su pored njega. Samo je Fil stalno obilazio okolinu, vraćajući se s vremena na vreme, i obaveštavajući »gazdu« da je tu, gore, sve mirno.

U jednom trenutku, Stanton je začuo topot, i okrenuo se. Ugledao je Fila, koji mu je rukom davao znak da je sve u redu. Video ga je kako se ponovo udaljava.

Opet je hteo da se okrene i nastavi da osmatra karavan, kada je, spram žute sunčeve lopte, ugledao jednu manju, tamnu, kako leti prema njemu.

Još se pitao šta bi to moglo da bude, kada je osetio snažan udarac u lice, od kog je glavu trgao tako jako da mu se učinilo da će mu ona sleteti sa ramena.

Već u sledećem trenutku, bio je odbačen sa stene, otkotrljavši se nekoliko jardi niže i zaustavivši se tako što je naleteo na jedno drvo.

Svest mu se sve više mutila, i on ništa nije video, niti je išta osećao. Pred očima mu se zacrnilo, i on je izgubio svest.

Nije čuo pucnjavu koja je usledila.

Nije znao ni da su dva njegova čoveka, smrtno pogodeni, pali blizu njega.

Dvojica su u panici odjurili sa tog mesta, a Fil, koji je čuo pucnjavu, krenuo je natrag, prema svojim prijateljima. Ali, kada je stigao na mesto na kom ih je malopre ostavio, nije video nijednog.

Verujući da su ušli u trag Žutom Morisu i da su to oni pucali, krenuo je dalje, da ih traži.

Kada se Fil udaljio, Žuti Moris je izašao iza stene iza koje se bio sakrio, i oprezno pošao niz stenu. Stigavši do onesvešćenog Stanton, vezao mu je ruke i noge, i podigao, te ga prebacio preko ramena i odneo do svog konja.

Smeškao se zadovoljno.

Ovoga puta mu je opet pomoglo specijalno oruđe koje je sam napravio da bi sa određene razdaljine mogao da pogodi divlju životinju, nakon čega bi je bez teškoća savladao.

Naseljenici su namrgodeno gledali u Stanton, kada ga je Moris doneo u kamp.

Strpao ga je u jedna kola i rasporedio mlade muškarce, da ga čuvaju.

Kada se Stanton osvestio, Moris je bio pored njega.

— Moji ljudi će te goniti dok te ne ubiju — rekao je, van sebe od gneva.

— Potrajaće dok dođe do mene — odgovorio je Moris. — Pre svega, niko od njih ne zna da sam te doveo ovamo, jer su odjahali u suprotnom pravcu, a ostao si još bez dvojice. Ako i pretpostave da si ovde, neće lako doći do tebe. Ovoga puta imaće posla sa nekoliko desetina naruženih naseljenika. A možda će i

odustati od potrage za tobom. Čuvali su te dok si mogao da ih plaćaš, a ako shvate da je gotovo s tobom, neće biti zainteresovani da rizikuju živote za tebe.

— Nemoj biti tako siguran u to! Svi oni znaju šta će dobiti kada te se konačno otarasimo, pa makar i da ja ne ostanem živ!

— Neće oni dobiti ništa. Pre nego što me ubiju, nastradaće i oni. Ići ćeš sa nama do grada u čijoj okolini su naseljenici kupili zemlju, i onda ćeš se sa mnom vratiti u Singl Kros. Hoću tamošnjem šerifu, koji se dobro namučio sa tobom i tvojim ubicama, da priuštim zadovoljstvo da prisustvuje tvojoj propasti. Odgovoran si za smrt mnogo ljudi, i bićeš obešen, u to budi siguran!

*

Pošto su najteže deonice puta kroz planinu ostale iza karavana, napredovalo se brže, i život u karavanu proticao je mirnije.

Postepeno su se naseljenici približavali cilju, a kada su planine ostale iza njih, zaboravili su na sve protekla nedaće i radovali se susretu sa novim krajem i budućem, lepšem životu.

Ali, bilo je među njima i onih koji nisu mogli da zaborave sve ono što su proteklih dana i sedmica preživljavali...

Mladi Endriju Grin, koji je te noći bio određen da čuva Stanton, odlučio je da tom opasnom ubici presudi zbog svega što je ovaj učinio.

Pošto je u nekoliko navrata bilo predloga i namera da se Stantonu sudi još uz put, Moris je pokušavao da ubedi naseljenike da moraju da se pridržavaju zakona i da ne smeju da budu sudijske i dželatije, pa makar se radilo i o čoveku koji je odgovor-

ran za smrt bar desetero njihovih ljudi.

Moris je morao da moli Valtera Hjustona da iskoristi svoj autoritet i da naredi naseljenicima da se ponašaju civilizovano i zapreti im da ih Moris neće odvesti do cilja ako urade nešto što se kosi sa njegovim shvatanjima.

Međutim, Endriju Grin je smislio kako da se osveti Stantonu, a da ni Moris, ni naseljenici ne saznaju da ga je on ubio.

Sve će biti tako kao da je Stanton uspeo da pobegne, i niko njega neće osumnjičiti da ga je ubio.

Te noći, kada je Stantonova čuvao Endriju, u kampu je, kao i poslednjih nedelju dana, sve bilo mirno. Stantonovi ljudi se od trenutka kada je Stanton uhvaćen nisu pokazivali, niti je bilo i najmanjeg traga od njih.

Mladić je ušao u kola u kojim je Stanton sedeo, vezan. Sa nožem u ruci, čija se oštrica presijavala u mraku, čučnuo je ispred njega.

— Noćas, banditu, umrećeš od moje ruke! Niko te ovoga puta neće spasiti! Ostavio si nas bez mnogo konja, ali to nije strašno, kao što vidiš, jer smo pri kraju puta. Strašnije je to što si nam poubijao ljude. Među njima i moju Džuli, devojkicu s kojom je trebalo da se venčam na novoj teritoriji. To ne mogu da ti oprostim, ubico!

Stanton je razrogačio oči.

— Imam mnogo novca — rekao je. — Daću ti koliko hoćeš. Možeš da postaneš najbogatiji u celom kraju, da uzmeš devojkicu koju...

— Umukni, ubico! Život bih ti poklonio jedino pod uslovom da možeš da mi vratiš moju Džuli. Možeš li? Govori! Možeš li da je oživiš?!

Mladić je postajao sve uzbudljiviji, a Stanton je samo ćutao.

U jednoj ruci je Endriju Grin držao nož, a drugom, desnom, izvadio je revolver iz futrole.

U jednom trenutku, Stanton se nasmejavao.

— Mogu li da biram oružje kojim ćeš me ubiti? — upitao je.

Nadao se da će nekako nadmudriti mladića i odložiti trenutak smrti. Znao je da se Žuti Moris nikako ne bi složio s tim da ne dođe do suđenja i da ne bi odobrio to ubistvo. Zato je zagovarao mladića, nadajući se da će neko naići i videti šta on namerava, pa će pozvati Morisa.

— Ne možeš da biraš, nitkove! — procedio je Grin kroz zube. — Za tebe bi bilo bolje da te odmah ubijem, i to metkom, ali ti to zadovoljstvo neću pružiti. Neću te ubiti ovde, niti ću te ubiti metkom. Neću da neko čuje hitac, ili da te čuje dok se dereš. Odvešću te malo dalje, u šumu...

Uperivši revolver u Stantonove grudi, mladić počeo da mu oslobađa noge, da bi mogao da ga odvede.

Stanton je znao da se Grin ne šali i da je u njemu sazrela odluka da ga ubije. Verovatno je to želeo da uradi od trenutka kada je ostao bez svoje Džuli, i više ništa ga ne može sprečiti u toj nameri.

Znajući da nema šta da izgubi, Stanton je odlučio da pokuša da se izvuče. Vrebao je trenutak koji će biti najpovoljniji za njega.

Pravio se da je prihvato sudbinu i, pognute glave, krenuo prema zadnjem delu kola, da bi sišao sa njih. Mladić je bio tik iza njega.

Kada je Stanton procenio da Endriju Grin, zauzet podizanjem cirkade, jednu ruku drži podalje od njega, munjevitom brzinom se okrenuo i kolenom snažno udario mladića u stomak. Endriju je izgubio ravnote-

ž... a dah mu se presekao od jakog udara, pa je pao na leđa.

U istom trenutku, Stanton se našao na njemu.

Sklopio je šake zavezanih ruku, i počeo u lice da udara nesrećnog momka, koji je sada ionako bio na ivici svesti. Uspeo je da mu izbije nož iz jedne, i revolver iz druge ruke.

Potom ga je vrhom čizme udario u grudi, i Grin se više nije pomicao. Sada je Stanton trebalo da reaguje brzo; napipao je nož i oslobodio svoje ruke.

Uzeo je, zatim, revolver. Da bi otklonio opasnost od alarmiranja Morisa i naseljenika od strane mladića koji je svakoga trenutka mogao da se osvesti, zario mu je nož u grudi. Tako njegov nestanak niko neće primetiti pre jutra...

*

I, zaista, sledećeg jutra pronađen je ubijen i Endriju Grin, dok opasnog bandita Stantona nigde nije bilo. Moris je samo mogao da pretpostavi šta se dogodilo.

Svi u karavanu znali su da je mladi Grin jako voleo Džuli i da je trebalo da se venčaju čim stignu na novu zemlju.

Naseljenici su nastavili putovanje.

Kada su stigli u Holkin, grad u čijoj okolini se nalazila dolina koju su naseljenici kupili, karavan se zaustavio i podigao logor.

Do njihove zemlje trebalo je da prevale još oko deset milja, i Moris je odlučio da naseljenici noć provedu na ulazu u grad.

Još se nije bilo sasvim smrklo, i Moris je odlučio da potraži šerifa tog grada i porazgovara sa njim.

Našao ga je u njegovoj kancelariji.

Bio je to stariji čovek, sasvim bele kose, uspravan i živahan.

Čim je ugledao Morisa, znao je o kome se radi. Jer drugog čoveka sa tako izrazito žutom kosom i bradom nije bilo u tom delu Arizone.

Posmatrao ga je izvesno vreme, a onda ga je upitao:

— Zar ste uspeli da se probijete kroz planine? Tamo je sada zima...

— Kao što vidite, uspeo sam. Doveo sam naseljenike koji će od sutra živeti na svojoj zemlji. Kupili su Stokvel dolinu.

Šerif se naslonio na stolicu i začuđeno pogledao u Morisa.

— Molim? Nisam vas dobro razumeo... Ko je te ljude poslao ovamo? Zar im je neko rekao da je ta dolina slobodna?

— Upravo sam vam rekao — odvratio je Moris. — Oni su tu zemlju kupili.

Šerif odmahnu glavom.

— Tamo je jedna rudarska kompanija i njeni ljudi već nekoliko sedmica pripremaju teren za svoja istraživanja. Koliko znam, Stokvel dolina pripada njima.

Moris je shvatio. Tako nešto je i pretpostavljao, jer je znao da Stanton nije tek tako odlučio da spreči naseljenike da dođu dovde.

— Vi ste Žuti Moris, zar ne? — upitao je šerif.

— Da — nasmejao se Moris. — Verovatno ste obavešteni o mom dolasku? Smem li da znam vaše ime?

— Ja sam Alen Vagner...

— Drago mi je. Znao sam da se šerif ovoga grada zove tako, ali nisam bio siguran da ste to baš vi. Znate, čudne stvari se događaju. Dok sam

ja putovao ovamo, moglo je u međuvremenu svašta da se dogodi...

— Ne shvatam šta ste time hteli da kažete, ali to sada nije ni važno. Sedite, Morise. Pretpostavljam da stvar hoćete da regulišete sada, sa mnom. Ali, tu nema šta da se reguliše. Kompanija je legalno kupila tu dolinu, i to, koliko znam, za poprilično veliku sumu.

— Od koga je kupila dolinu?

Vagner slegnu ramenima.

— To vam ne mogu reći — odgovorio je. — Ne znam ime prodavca, ali sam našao da je svojevremeno i tu zemlju, i još nekoliko akri, kupio od Indijanaca, i to za nekoliko novih vinčesterki.

— Ko je direktor Kompanije? — interesovao se Moris.

Vagner se nasmejao.

— Ne verujete meni, pa hoćete od njega da zatražite dokumenta? — upitao je.

Zatim ustade od stola i priđe prozoru.

— Ne morate da idete čak u Stokvel dolinu — pokazao je kroz prozor. — Tamo, preko nalazi se sedište Kompanije. Mislim da ćete i u ovo doba tamo naći nekoga.

— Kako se direktor zove?

— Pedžet. Henri Pedžet. Čovek je pomalo nervozan po prirodi, pa vam savetujem da budete ljubazni prema njemu, da bi vam pokazao sve papire koje ima. Inače je, kada nije nervozan, sasvim simpatičan.

— I naseljenici imaju uredna dokumenta o kupovini te zemlje — rekao je Moris. pripremite se, gospodine Vagner, možda ćete upravo vi mori da presudite koja dokumenta su verodostojna. Oba to sigurno nisu.

Vagner nije znao šta da kaže. Gledao je za Morisom, kada je ovaj izlazio iz njegove kancelarije.

Napolju je Moris uzeo vodicu svog konja, i prešao preko ulice.

Zgrada u kojoj je bila uprava rudarske kompanije bila je velika, na dva sprata. Prozori sa leve strane ulaza bili su osvetljeni.

Prvi prozor do ulaza bio je samo pritvoren.

Morisu sinu ideja.

On ponovo pređe preko ulice, i na toj strani zaveza konja za direk, i sam ponovo ode na drugu stranu.

Odjednom, nije mogao da se otme utisku da je Stanton negde u toj zgradi, u prostorijama rudarske kompanije, i da čeka upravo njega!

Nije mu bilo teško da izračuna kada će karavan stići u Holkin, s obzirom na to da je znao koliko milja je dug put i kojim tempom napreduje karavan koji na ostatku puta nije više imao nikakvih teškoća zbog kojih bi se zadržavao.

Na ulici je bilo prilično živo u to doba dana, odnosno večeri, i to je Morisu odgovaralo, jer nikome neće biti upadljiv što stoji blizu zgrade rudarske kompanije.

Ljudi su ulazili u zgradu i izlazili iz nje, sami ili u grupama.

Kao slučajno, Moris je zastao pored prozora, ali je u toj prostoriji video samo dva službenika.

Stao je, zatim, tako, da je mogao da vidi veliki ulazni hol, koji nije imao prozora prema ulici, ali u kom je bilo mnogo ljudi, što je mogao da vidi kada su se vrata otvarala i zatvarala.

U grupi ljudi, koji su bili naoružani, u jednom trenutku je ugledao Sida Tardžeta!

Moris je bio svestan da ne bi preživeo ni minut kada bi ušao kroz vrata koja su koristili ostali.

Jer ako je Sid u holu kompanije, onda sigurno tamo ima još Stantonovih ljudi, ako i sam Stanton nije tamo! Moris nije želeo da se tako otvoreno susretne sa njima, jer je znao šta bi to značilo za njega.

Obišao je zgradu i prišao joj sa druge strane. Ušao je u dvorište.

Sa te, dvorišne strane, nijedan prozor nije bio ostavljen.

Pritisnuo je kvaku, ali su vrata bila zaključana. Gledao je okolo, privikavajući oči na mrak.

Ugledao je štalu, koja je bila izgrađena direktno uz zgradu. To mu se svidelo, jer mu je omogućavalo da u unutrašnjost zgrade dospe sa strane sa koje ga niko ne očekuje.

Popeo se na ogradu, a sa nje je stupio na krov štale. Legao je potrbuške i tako se kretao sve dok nije stigao do same zgrade.

Onda se uspravio.

Stajao je pred jednim prozorom. Gurnuo ga je, ali se on nije otvorio. U prostoriji je vladao mrak, ali je on, svejedno, oslušnuo.

Pošto je pretpostavljao da u njoj nema nikoga, iz džepa je izvadio nož i stavio sečivo u uski prorez prozorskog okvira. Jedan jači zamah, i prozor se otvorio.

Pritajio se, ali nije bilo reakcije na šum koji je izazvao otvaranjem prozora.

Uzevši kolt, on drugom rukom skloni zavesu, i uđe u prostoriju.

Zastao je i pogledao okolo.

U potpunom mraku, videlo se samo nekoliko tračaka svetlosti, koja je iz susedne prostorije dopirala kroz pukotine oko vrata.

Oprezno pipajući, Moris dođe do vrata.

Napipao je i kuglicu čijim su se okretanjem ona otvarala.

Otvorio je vrata i provirio u hodnik, koji je bio osvetljen.

Sa desne strane nalazilo se stepenište, a sa leve nekoliko prostorija. On pođe prema stepeništu, koje je vodilo u hol.

U holu, Moris je ponovo video Sida Tardžeta.

Sada je on sedeo, i to u društvu sa još dvojicom; u njima je Moris prepoznao Stantonove ljude.

On se vrati u hodnik.

Na svakim vratima bio je neki napis. Moris počeo da ih čita. Kada je stigao do vrata na kojim je pisalo DIREKTOR HENRI PEDŽET, pokušao je.

— Uđite, otvoreno je! — čuo je.

Moris otvori vrata i stade na prag.

U velikoj kancelariji, za pisaćim stolom, sedeo je čovek pedesetih godina, oštre smeđe kose, sa naočarima. Na sva četiri zida bile su lampe, koje su dobro osvetljivale svaki kut kancelarije.

Moris je brzo sklonio kolt u futrolu, zatvorio vrata za sobom, i prišao stolu. Potom skide šešir.

Čovek se zagledao u njegovu žutu bradu i kosu.

Moris se nasmešio. Po direktorovom pogledu i po izrazu njegovog lica, shvatio je da je taj čovek znao ko je upravo ušao u njegovu kancelariju.

— Vi ste gospodin Pedžet? — upitao je Moris.

Čovek ga je gledao pravo u oči.

— Šta hoćete? — pitao je.

— Neću ništa — odgovorio je Moris. — Došao sam da vam dan nešto, zapravo, doneo sam vam... ali ne nešto nego NEKOG! NASELJENIKE!

Potom se Moris učtivo naklonio, i rekao:

— Vi moje ime znate, ali ja vaše

još nisam čuo, i još uvek ne znam da li razgovaram sa čovekom sa kojim sam želeo da razgovaram.

— Ja sam Pedžet — ozbiljnim glasom je odgovorio direktor rudarske kompanije.

Moris ga je dugo fiksirao pre nego što ga je upitao, ne baš ljubazno:

— Koliko ste platili Stantonu da vas oslobodi naseljenika?

— Pedžet je gledao u njega. Ništa nije odgovorio. Moris nastavi:

— Mogu vam reći da je to bačen novac, koliko je, da je. Naseljenici su ipak stigli.

— Da li ste vi njegov vođa? — pitao je Pedžet.

— Recimo da sam odlučio da ih zastupam ovde — odgovorio je Moris.

— Kako ste ušli u kuću?

— Da li je to sada važno? Kao što vidite, tu sam, i ponovo ću izaći, za to ne brinite. Znaite samoda dolina Stokvel pripada naseljenicima.

Pedžetovo lice poprими blaži izraz, i on mirnim glasom reče Morisu:

— Gospodine Garnel, vi ste, koliko sam obavešten, inteligentan i razuman čovek. Tamo, iza reke, ima još mnogo dobre, slobodne zemlje. Odvedite ljude tamo. Oni ionako ne znaju koje su parcele njihove.

Moris se nasmeja, ali se brzo uozbilji.

— Pokažite mi dokumenta o vlasništvu nad Stokvel dolinom, Pedžete! — zatražio je.

— Vi niste pravi zastupnik naseljenika nego vodič kog su oni unajmili, da ih provede kroz planine!

— Varate se. Ja sam jedan od njih — rekao je Moris.

Sada se Pedžet nasmejao.

Odmerio je Morisa od glave do pete, pa upitao:

— Hoćete da kažete da ste iznenađeni da odlučili da se bavite zemljoradnjom ili gajenjem goveda?

— Možda sam baš to hteo da kažem!

Ispred vrata su se čuli nečiji koraci, a onda su se vrata otvorila.

Moris se okrenuo.

Munjevitom brzinom, kolt se našao u njegovoj desnoj ruci.

U kancelariju je ušao Stanton.

Kada se njegov pogled susreo sa Morisovim, stao je kao paralisani, i to tako iznenadno, da je Sid, koji je hteo da uđe posle njega, naleteo na njegova leđa i umalo ga oborio.

Videvši Morisa, Sid se odmah mašio revolvera, ali ga odmah i vratio futrolu, jer je video da Moris drži kolt u ruci.

Ljutitim glasom, direktor Pedžet reče:

— Stantone, evo ga! Došao je! Zar ste ti i tvoji ljudi spavali?!

Stanton koraknu u stranu, da bi svom revolverašu ostavio slobodan prostor prema Morisu.

Pri tom, povrativši se od iznenađenja, on se odvaži i reče Morisu:

— Ovoga puta ipak si otišao predaleko. Toliko daleko da za tebe nema povratka!

Iako je to bio jasan znak Sidu da može da puca u Morisa, on to nije učinio, jer je Pedžet zapovedničkim glasom rekao:

— Stantone, pošalji nekog po šerifa!

Ne skidajući pogled sa Morisa, Stanton odgovori Pedžetu:

— Već je pozvan. Doći će.

Zatim se obratio Morisu:

— Odavde nećeš izaći živ, kopile!

Uperivši revolver u Stantonu, Moris mu reče:

— Stani uz zid!

U tom kratkom Morisovom odustvu pažnje, Sid vide svoju šansu.

Brzo izvuče revolver i podiže ruku, da bi nanišanio na Morisa.

Bez obzira na to što nije gledao u njega, Moris je registrovao taj njegov pokret, i u istom deliću sekunde okrenuo cev kolta prema njemu, i opalio.

Sid se trže, ispusti revolver i pade, pogoden.

Kuća se tresla od detonacije, li je ubrzo sve utihnulo. Jedno vreme vladala je užasna tišina.

Onda su se čuli koraci, otvaranje vrata, lupanje.

Stanton brzo stade uz zid i podiže ruke.

Sada su se ljudi penjali uz stepenice. Moris je čekao da naiđe neko od njih. Vrata su bila otvorena.

Kada su se njihovi koraci dovoljno približili vratima, Moris je ispalio hitac prema hodniku.

Koraci utihnuše.

— Ko je to pucao, gazda? — čuo se Tejlorov glas.

Iako ga je Moris držao na nišanu, Stanton je rekao:

— Žuti Moris! Ovde je!

— Da uđemo? — pitao je Tejlor.

Drsko gledajući Morisu pravo u oči, veliki »gazda« odgovori:

— Dodite!

Kod vrata se pojaviše Tejlor, Fil i još dvojica, i odmah zapucaše.

Moris se sagnuo i počeo da uzvraća vatru. Pogodio je najpre Tejlora, a onda i Fila. Preostala dvojica su se povukli.

Moris je čuo njihove korake, kako se udaljavaju hodnikom.

Brzo je napunio kolt i pritrčao vratima.

U kancelariji, Pedžet je nepomično sedeo za pisaćim stolom, a Stanton i dalje stajao uz zid, sa podignutim rukama, ne usuđujući se da mrdne.

Pre nego što je izašao na hodnik, Moris ga je pogledao. Stanton nije imao opasač sa futrolom i mecima.

Ali, kada mu je okrenuo leđa, Moris je čuo čudan šum. Okrenuo se na peti, i u Stantonovoj ruci ugledao mali, ubojiti deringer.

Bacio se na leđa, u hodnik. Kako je pao, metak iz deringera je preleteo iznad njegove glave.

Sada je Stanton stajao nagnut nad njima, sa deringerom, kojije čvrsto držao obema rukama, gledajući ga pobedonosno.

Ipak, pre nego što je bandit i po drugi put pucao u Morisa, ovaj je uspeo da ispalii hitac u njega.

Stanton pade, smrtno pogoden.

Moris se podiže. Ništa se nije čulo, sve je bilo mirno. Kada je ušao u Pedžetovu kancelariju, Moris je video kako direktor i dalje sedi za pisaćim stolom, bled i uplašen.

U tom trenutku, Sid počeo da se miče. Došavši k sebi i shvativši u kakvoj situaciji se nalazi, on se povuče do zida i nasloni se na njega, stenjući. Rana, koju je zadobio između srca i ramena, krvarila je.

Sada je Henri Pedžet najzad smogao snage da kaže nešto.

— Narediću svim svojim ljudima da napuste dolinu Stokvel — rekao je glasom koji je podrhtavao. — za dva dana, posklanjaćemo sve što pripada našoj kompaniji. . .

Moris mu na to ništa nije rekao. Opet je pošao prema vratima, jer su se na stepeništu čuli koraci.

Ugledao je šerifa i, sudeći po metalnim zvezdama koje su nosili ljudi iz njegove pratnje, njegove pomoćnike.

Vratio je kolt u futrolu.

Tada je na hodniku video Fila i Tejlora. Obojica ranjeni, jedan drugome su pokušavali da pomognu da stanu na noge.

— Šta hoćete ovde, Garnele?! — oštrim glasom upita šerif Morisa. — Zar ste došli da potamanite ove ljude?!

— Znaite vi dobro zašto sam došao. Hteo sam samo da vidim dokumenta o kupoprodaji Stokvel doline.

— I? Jeste li ih videli?

— Nisam. Pedžet ih nema.

Šerif pogleda u Pedžeta.

— Šta ste mi, dovraga, pokazali kada sam zatražio od vas ugovor koji bi potvrdio da ste vi vlasnik Doline?! — pitao je ljutito.

Pedžet, čije je lice odjednom porvenelo, pokazao je na mrtvog Stanton.

— Dokumenta koja je on falsifikovao! — odgovorio je.

— Sada on to ne može ni da potvrdi, ni da porekne — primetio je šerif. Potom njegov pogled pređe na Morisa: — A gde su vaša dokumenta?

— Kod vođe naseljenika — odgovorio je Moris. — On će vam ih pokazati.

— Nadam se...

Šerif uze revolver od Morisa i reče mu:

— Dok ih ne vidim, moraću da vas držim u zatvoru. Ovde ste napravili pravi lom! To ne može u ovom gradu, dok sam ja šerif!

Moris je upravo hteo da kaže da ne bi pucao da mu život nije bio ugrožen, kada je Pedžet rekao:

— Sve vreme sam bio ovde, šerife, i svedok sam da je ovaj čovek pucao u samoodbrani. Ni jedan jedini put nije pucao a da na to nije bio prinuđen, braneći sopstveni život.

— A time i živote naseljenika — dodao je Moris — na koje su ovi ljudi već bili posegnuli nekoliko puta...

Šerif mu vrati revolver.

— Evo, i sada, pošto ste doveli naseljenike, vratite se u Singl Kros.

Moris stavi revolver u futrolu i zamisli se.

Stantona više nema, neki njegovi ljudi su poginuli, neki su ranjeni, a ostali za njega i karavan više nisu opasni, jer nema Stanton, da ih plaća.

I, šta će uopšte u Singl Krosu? Svoju kućicu je, zbog bandita, digao u vazduh... Šerilin je tu...

— Šta je? — upita ga šerif. — Zašto oklevate? Ne mislite valjda da ostanete ovde?

Moris podiže glavu.

— Da, ostaću u Dolini, sa naseljenicima. Zar vam nisam rekao da sam jedan od njih?

Skupljenih obrva, šerif je gledao u Morisa, ne znajući šta da misli. Da je znao koliko se Moris i Šerilin vole, sigurno bi shvatio...

KRAJ

B. Krokot

REVOLVERAŠEVA SUDBINA

Veliku, drvenu tablu sa natpisom postavio je na stari hrast Džou Mil, zvani Uzaludni Kopač.

Sve što je ostalo Džou Kopaču jeste da za pola dolara obavi neki poslić u Iklahoma Sitiju. Ili u gradu, ili oko njega.

Ovoga puta mu je šerif ponudio celih sedamdeset centi, i Džou je bio, prezadovoljan što će da zaradi toliko para, a da će za to samo pažljivo je da zabije eksere u dasku.

Kada je napokon završio posao, Džou se zadovoljno nasmešio i na utabani put ispljunuo ostatak duvana.

Njegovih sedamdeset centi će ubrzo biti saliveno u osušeno grlo u centralnom salunu, a tabla će ostati da prolaznici i putnici namernici znaju za šta se daje tolika nagrada.

Jer celih 10.000 dolara je ponudeno za revolveraša, i to je bilo ono za šta će da u okolinu navale najpoznatiji revolveraši, lovci na ucene.

Džou Kopač se okrete, odmaknu i pogleda bolje u tablu.

Sasvim je pristojno stajala, i šerif će biti zadovoljan.

Nije želeo da se desi kao prošli put, kada je u grad došao Ben Vičita, prevejani revolveraš i kockar.

Bilo mu je zapovedeno da ode do saluna i da Vičiti kaže da nije poželjan u O. Sitiju.

Neverovatno, odakle hrabrosti starom, žilavom Džou da to učini.

Nije mu bilo jasno zašto mu je šerif ponudio cela dva dolara da to uradi.

To nije bio njegov posao, ali šerif je imao predivnu kćer koja je bila ponos celog grada.

Bilo je dovoljno da Džou pomisli na nju, pa da shvati da ne bi bilo dobro da mlada i lepa Džejn ostane sama.

Znao je za zlu sudbinu usamljene žene iz sopstvenog iskustva.

Naravno, šerif nije ni u snu pomislio šta misli nesrećni, bivši kopač zlata.

Džou nikada to ne bi rekao.

Nikome, nikada, a kamoli u salunu, Džou nije ni pomenuo svoju porodicu i probleme koje joj je naneo.

Ostavio je ženu i malo dete, kada se poridružio nepreglednim kolonama željnim zlata.

— Eh, kakva prokletinja! O reče stari Džou glasno.

Pogleda u čisto nebo, okrete se ka dugačkoj, pitomoj dolini u koju je došao pre desetak godina, i gorko se nasmeši.

«Od gomile zlata, ostalo mi je samo da zaradim sedamdeset centi što kačim ovu prokletu tablu za nekakvim revolverašom Ejbonom A. apahom!»

On uzdahnu, pride tabli i cimnu je ovlaš, da još jednom proveriti da li čvrsto stoji uz čvornovati hrast.

Zatim se okrete prema mazgi, jedinom drugu koji mu je još ostao.

»E, Meli, moraću verovatno i tebe uskoro da prodam. Ne mogu da prehranim sebe, a kamoli još tebe!«

Mazga Meli strignu ušima i načulji ih.

Džo uze poslednji komad duvana iz džepa na iskrzanoj jakni i stavi ga u krezuba usta.

— Hajdemo, Meli. Biće tečnosti za moje grlo, a i malo zobu za tvoj gladni stomak. — nasmeja se gorko Džo Kopač i povede mazgu prema dolini.

Nije hteo da jaše. Nikuda nije žurio.

Da li će stići za ceo sat ili samo za desetak minuta, sada nije bilo važno.

Džo je znao svoj životni put.

Ali, visoki mladić, revolveraš koji je upravo dojahao do table, nije znao šta će se sve desiti u O. Sitiju.

Njegove godine bile su, još je bio u godinama kada se misli da treba biti slavan, značajan, i da to moraju znati svi.

Ali, počeo je da shvata da nije sve u tome.

Da je život i nešto drugo.

»DRŽAVA OKLAHOMA DAJE NAGRADU U IZNOSU OD 10.000 DOLARA ONOME KO UHVATI ŽIVOG ILI MRTVOG EJBA ARAPAHHA.

LIČNI OPIS: CRNA, KOVRDŽAVA KOSA, CRNE OČI, VISOK OKO ŠEST STOPA, NOSI DVA REVOLVERA I IMA OKO TRIDESET GODINA.«

Potpis: »KLINT BRAJTON, ŠERIF OKLAHOMA SITIJA.«

Čovek koji je odgovarao tom opisu kliznu iz sedla, mirno pripali cigaretu i još bliže pride oglasu.

Na njegovom glatkom čelu se pojavio bore. Kao da je svakog tre-

nutka mogao da eksplodira od besa. Ali, neka unutrašnja mirnoća krila je sve njegove namere.

Otpuhnuo je oblačić dima i skinuo oglas sa drveta.

Gorko se nasmešio.

Dok su mu džepovi bili puni zlatnog praha i grumenja, nigde nisam video poternice. A sada, kada nemam više od desetak dolara, raspisali su i nagradu za mene, razmišljao je Ejb Arapaho dok se ponovo penjao u sedlo. Pre nego što je lakim pokretom nogu poterao konja, pomislio je da je ipak vreme da dokaže ono što je bila jedina istina: DA ON NIJE EJB ARAPAHHA!

*

Sunce se bližilo zapadu kad je Arapaho stigao u malu udolinu. Lako se njihao u sedlu, razmišljajući o proteklim događajima. Sve mu je izgledalo kao mora i činilo mu se da je vreme da se sve promeni.

Odjednom je konj neočekivano skočio u stranu. Ejb je posegnuo za tešim koltom i pažljivo pogledao oko sebe.

Samo nekoliko koraka dalje od njega ležao je, raširenih ruku, čovek u kome više nije bilo ni trunke života. Iznad Arapaha je zakreštao lešinar, i Ejb nije mogao da se kontroliše. Mrzeo je iznad svega te ptičurine koje su zavisile od lešina i koje su same zaudarale.

Kratak prasak razbio je tišinu i revolveraš se istog momenta pokazao. Ali, trenutno, nije imao razloga za božan: sve je bilo tiho oko njega.

Sjahao je sa uznemirene životinje i prišao mrtvacu.

— Ruke u vis! — naredio je tanak glas iza njegovih leđa.

Arapaho je polako podigao ruke, a onda se okrenuo. Glas nije pripadao nekom dečaku, kako mu se učinilo u prvi mah.

Dvadesetak koraka od njega, na blagoj uzvišici pored šumarka, stajala je devojka.

Mogla je imati dvadesetak godina, a Ejb je primetio odmah da se i sa tog odstojanja vide crte njenog prelepog lica.

Hteo je da kaže nešto, ali ga je iznenadio njen podrugljivi glas:

— Da, da, mister, hoćete da kažete da nemate pojma kako je taj jadnik umro!

— Da. Upravo to! — Ejb je klimnuo glavom, ali devojka je bila neumoljiva:

— Otkopčajte opasač i bacite te vaše topove što dalje!

— Hoćete moje revolvere? — Ejb je osetio znoj na potiljku. bilo mu je neverovatno glupo što se našao u toj neugodnoj situaciji.

— Lepotice — Ejbu se u glasu osećala nervoza — ako ti je baš stalo do mojih koltova...

Nije uspeo da dovrši rečenicu. Prasak je zaglušio njegove reči a metak iz puške neumoljive devojke prosto je oduvao njegov šešir.

— Čuli ste! Da ne ponavljam!

Ejbu je bilo jasno da mora da poslušati.

Nastojeći da sakrije koliko mu je neugodno, Ejb je polako otkopčao opasač. Setio se lešinara.

— Jedan metak nedostaje. Kolt mi je još vruć...

— Dovoljno sasvim. za tipove kao što ste vi, sigurno je dovoljan jedan metak da se zaustavi tuđi život.

Devojčin glas je odzvanjao i Arapaho bi najradije zaurao od besa, shvativši na šta ona misli.

Ejb je gledao u revolvere na zemlji.

— Uzjašite! Krećemo. Grad je pred nama. Možda su se tamo čuli pucnji.

Ejb Arapaho je imao dovoljno vremena da razmisli o svom položaju. Puška je stalno gledala svojim crnim otvorom u njegova leđa, a na sebi je prosto osećao odlučan pogled lepe neznanke, koja je dokazivala da sa njom nema šale.

Dobijao je na momente želju da naglo potera konja, ali bi istog časa odustajao od toga. Znao je da i potpuna neznalica, ili čovek koji prvi put drži pušku u rukama, zna da pogodi sa odstojanja od tri-četiri metra, koliko je iznosila udaljenost između devojke i njega.

*

U gradu se spremalo nešto opasno — njegov nepogrešivi instinkt mu je to govorio. Osećao je neodoljivu želju za prostranstvom, ali za sada je sve to bila samo pusta želja: rešetke na njegovoj ćeliji su bile dovoljno stvarne i čvrste.

Prišao je vratima i kroz rešetke je posmatrao šerifa koji je, za stolom, nešto pisao.

— Ej, šerife, dokle će ova zavrzalma? — nastojao je da mu glas bude što prirodniji, ali nije u tome uspeo.

— Ako priznaš, mister, možeš očekivati da ćeš za jedan dan visiti, i zavrzalme više neće biti.

— Da priznam? Ubistvo koje nisam počinio? — Ejb je osećao bezizlaznost situacije. Uvek je protivniku gledao u lice i uvek su samo koltovi odlučivali.

Šerif je podigao glavu.

— I, kako si rekao da se zoveš?

— Gordon Meklaren — ponovio je Ejb Arapaho, gorko se osmehuju-

ći. Koliko je samo vremena proveo dokazujući da je on Ejb Arapaho, odnosno, Ejb Meklaren, zvani Ejb Arapaho, narednik III regimente, puka B, ličnog obezbeđenja generala Lija.

Bio je mladi i neiskusniji. Znao je da poteže revolver i želeo je slavu. »Luda, mlada glava!«, prolete Ejbu Arapahu, odnosno Gordonu Meklarenu, kroz svest.

A sada, kad je video da je sve bila samo varka i da je život mnogo drugačiji i suroviji, pozeleo je mir, daleko od svega, od zlata, od bande Crnog Džonsona, od Gospodina Dika, od svih...

I baš sada, neće njegovo pravo ime, već hoće ono što je uporno želeo pre— da misle da je on Ejb Meklaren, njegov brat...

— Mogu li dobiti cigaretu? — uzdahnuo je Ejb.

Šerif je ustao i prišao mu bliže. Pružio mu je cigaretu:

— Daj malo više hrabrosti, Arapaho. Poternicu tvoju imam, u opisu se sve slaže u dlaku. O tebi kruže priče Zapadom, a ti tu drhtiš i prozi-vaš se za nekakvog Gordona Meklarena. Kao da ja ne vidim kako se to sve odvijalo. Možda te je jadni Čarli prepoznao, i ti si ga jednostavno koknuo, zar ne? Pre nekoliko meseci ti i tvoja banda ste oteli glavnu vladinu pošiljku zlata koja se kretala preko Kanzasa, zatim Oklahome, dole prema jugu. Zlato je bilo određeno za bržu obnovu brodarstva i rečnog saobraćaja na Misisipiju i u Luizijani. Pre deset dana napao si i opljčakao Džoa Henka na prevoju Dorn, upravo kad je nosio plate radnicima. Izgleda da je tvoja specijalnost da pljačkaš mirne građane.

Ejb Arapaho, odnosno Gordon Meklaren, slušao je bujicu optužbi.

— Ne poznajem nikakvog Džoa Henka — promrmljao je.

Šerif je klimnuo glavom kao da je očekivao takav odgovor.

— Jasno, Ejbe, ali Džo je još bio živ, i Kriket, koji ga je našao, rekao mi je da je Henk uspeo tačno da opiše ubicu, pre nego što je umro na njegovim rukama.

— Kriket? Nikada čuo — mrmljao je Gordon. Nešto tu nije bilo u redu. Šta? Nije mu bilo jasno.

— I samo dan posle toga, našli smo Prestija s rupom posred grudi. I za jadnog Prestija imamo svedoka.

— Da nije opet taj Kriket? — došlo je Gordonu da prasne.

— Tačno. — Šerif se nije dao smesti: — Upravo je Kriket glavni svedok.

— Dodavola! — ote se Gordonu: — Ko je taj Kriket?!

— Upoznaćeš ga. Ima ranč na prevoju.

— I nema drugog posla već da juri i dangubi okolinom, i pronalazi ustreljene momke! Šerife, da li je stvarno sve to vama tako čisto kao što pričate?

Umesto odgovora, šerif zevnu i reče:

— Postoji li možda bolji opis koji bi tebi odgovarao, Ejbe?

Okrenuvši se, šerif je hteo da pokaže da je za njega razgovor završen. Predomislio se u trenutku, i okrenuo se u pola koraka:

— Nisu samo oni umrli od tvojih metaka — rekao je. — Još dvojica leže na gradskom groblju.

— I njih sam sredio? — Gordonu Meklarenu je bilo jasno da se neko koristi imenom Ejba Arapaha, kao što se i on ranije koristio.

— I taj vaš Kriket je opet glavni svedok?

— Ne. Ima još rančera u okolini.

— A nagrada za moju glavu? De-

set hiljada dolara? to je mnogo, mnogo novca.

— Već ćeš da saznaš ko se sve pobrinuo za fond. Uostalom, zadužio si tri savezne države. Teksas, Kansas i Oklahomu. Suviše veliki zalogaj. Davno je prošao rat da bi takvi mogli da prežive. Vidiš, danas i devojke imaju oružje. Samo zato da bi takvih kao što si ti bilo manje. Moja Džejn se nije pokolebala. Ptičica kao što si ti nije joj uspela pobeći. Ceo grad priča o Džejn Brajton.

Šerif nije skrivao ponos. Bilo mu je drago da je baš njegova kćerka uhvatila čuvenog Ejba Arapaha.

— Vrlo ti je lepa kći, šerife. Da su drugačija vremena, pitao bih te da li bi mi je dao za ženu.

Klint Brajton je pocrveneo od besa:

— Arapaho, samo pričaj, uskoro ionako nećeš imati jezika!

Ejb Arapaho, odnosno, Gordon Meklaren, uzdahnu i otpoče svoju kratku šetnju: pet koraka od vrata do zida i pet koraka natrag. Koraci su tupo odjekivali.

Šerif je ćutke pospremio sto. Ne podižući glavu, reče:

— Šta si ono rekao za metak koji ti je nedostajao?

Gordon zastade u šetnji i hitro pride vratima ćelije:

— Već sam ti ispričao. Oterao sam lešinara.

— Zrno u pokojnom Čarliju je isto kao i tvoje.

— Šerife, bar je tebi, čoveku od oružja, to jasno, ako nije onim zadriglim gradskim ocima: nisam ja jedini koji ima mornaričke koltove. Koliko u gradu i okolini ima momaka koji se razbacuju tom vrstom pucaljke? Sigurno ih ima stotinu.

— Ima — složi se Brajton, ostavljajući ključeve u ormarić.

— Najbolje bi bilo da mi kažeš

tačne datume tih ubistava. To: dan, dva, tri, ili već koliko si nabrojao dana, ništa ne znači. Tačno mi reci, pa ću da ti kažem imam li alibi, . . .

Gordon Meklaren je nadušak izgovorio to, znajući da govori istinu.

A onda se povukao u sredinu ćelije i nastavio svoju šetnju.

Shvatio je da ne može kazati gde je bio. Situacija je postala potpuno bezizgledna. Da bi dokazao da nije ubio nikoga iz Oklahoma Sitija, morao je da kaže gde je i sa kim je bio.

To mu je dolazilo na isto.

Šerif nije znao o čemu trenutno razmišlja Gordon. Zato mu je glasno dobacio, odmahujući rukom:

— To možeš da zahtevaš na raspravi. Već je vreme da nosim papire u sud.

Rasprava protiv revolveraša i ubice Ejba Arapaha bila je celim tokom usmerena u jednom pravcu.

Porotnici i sudije bili su čvrsto uvereni da je kriv, a iskazi svedoka su bili jednodušni u oceni i opisu događaja.

Rančer Kriket i farmer Sindi, zatim kauboji Denson i Porbek, dali su, pod zakletvom, izjavu da je Ejb Arapaho ubica Džoa Henka, Mika Vorseta i Dajne O'Hara. Nije postojala nikakva sumnja u verodostojnost izjava ljudi koji su živeli u okrugu Oklahoma Sitija.

Za primedbe Gordona Meklarena uopšte nisu marili.

Znali su za Arapaha i njegovu reputaciju, i nije bilo za njih sumnje: uostalom, kome treba više verovati: ljudima koje poznaju, ili došljaku čija je glava učenjena na deset hiljada dolara?!

Svedočenje šerifove kćeri nije ni bilo potrebno. Pojavila se na sudu samo iz formalnih razloga, da prepriča ono što su uveliko već znali:

kako je uhvatila čuvenog revolveraša.

Čvrsto uveren da časno obavlja svoju dužnost, sudija Lakrebi je izrekao osudu: smrt vešanjem.

Gordon je hteo da se javi za reč, ali povici prisutnih su preduhitrili njegovu nameru. Svi su bili ubeđeni u ispravnost suda: napokon se moralo čvršće stati na put bezakonju i neredima.

Gordon eklaren je bio uveren u svoju nevinost i nadao se da će do odsudnog časa nešto da se dogodi. Šta — u tim trenucima nije znao.

Čvrsto je odlučio da pobegne i da pomrsi račune onome koji se služi imenom Ejba Arapaha i time ga blati.

Kasno noću, ispružen na tvrdom i uskom ležaju, zapalio je ostatak cigarete. Žućkasto svetlo je prodiralo kroz rešetke i pravilo nejasne senke po ćeliji.

Morao je da pokuša. Znao je da je bekstvo jedini način da dokaže šta se zapravo dešava u tom kraju.

Znao je da već noćas mora naći izlaz iz teške situacije. Uobičajeni trikovi nisu mogli da prođu, to je Gordon osećao. Suviše mu je šerif Klint Brajton izgledao iskusan da bi uspeo običnim trikom da ga domami u ćeliju.

Na stropu ćelije je visila kuka. Nekada je na tom mestu bila svetiljka i sigurno je da ćelija nije bila predviđena na tom mestu.

Pogledom je tražio bilo kakav predmet po kancelariji, ne bi li nešto smislio.

Primetio je komad užeta na podu pored peći. Verovatno je time krežubi Tim, čistač u kancelariji, vezivao naramke drvenih trupaca za potpalu; bilo mu ih je tako lakše donositi iz šupe koja se nalazila iza šerifovog ureda.

Da je nekako mogao dohvatiti taj komad užeta. Kada šerif uđe...

Sve mu je to izgledalo suviše jednostavno i providno.

Odjednom mu je sinulo. Podigao je drveni ležaj i uzeo poprečnu usku dasku.

Zatim je sve vratio na mesto. Trebalo je sačekati da šerif, posle provere ćelije, ode na spavanje, u svoj stan, koji se nalazio na spratu, iznad njegovih službenih prostorija.

Prošao je skoro čitav sat kada je napokon Brajton, zevajući, prišao ćeliji i prodrmao rešetke na vratima. Posle svih provera za koje je mislio da su važne, Brajton umesto pozdrava mahnu rukom zatvoreniku i iziđe, zaključavajući dva puta glavna vrata ureda.

Munjevito, Gordon Meklaren skoči sa ležaja, pomeri ga i uze dasku. Proturio je ruku koliko je mogao, pokušavajući daskom da pritisne kraj užeta i pokuša da ga dovuče do rešetki.

Čelo mu se orosilo znojem, a ruka mu je skoro bila utrnula od grozničavosti.

Kada je napokon dovukao uže, hteo je da vrisne od radosti. Jedan deo plana je bio završen.

— Sada mi fali samo to da jedno od troje članova porodice Brajton nemirno spava — promrmeljao je Gordon.

Nastavio je svoju šetnju, čvrstim koracima.

I, odjednom, zastao.

*

Džejn Brajton je bila čudljiva i ponosna devojka, ali je bila poštena i svesna.

Nije mogla da spava. Znala je da se njen otac u to vreme nalazi u obi-

lasku grada i da je zatvorenik sam u ćeliji.

Tišina noći ju je nervirala. Znala je zašto. Daskora je čula ravnomerne korake dole, iz ćelije, ali sada se oni nisu čuli.

Pitala se šta se dešava, pomišljajući na najgore: da li je uopšte otac negde u obilasku ili se neko zlo desilo u kancelariji?

Zaspati nije mogla. Morala je da sve to proverii.

Naglim pokretom, devojka se diže iz postelje. Znala je da mora videti šta se dešava dole u službenim prostorijama njenog oca.

Odlučna, otvorila je vrata ključem iz pomoćnog ormarića na zidu očeve sobe.

Žućkasto svetlo je zatreperilo u svetiljci.

Razgoraćenih očiju, devojka je gledala zgrčeno telo kako visi nasred ćelije.

Dakle, lepi revolveraš je presudio sam sebi. To je bio uzrok surove tišine unaokolo. Džejn je htela da vrisne od iznenadnog straha, ali je samo do krvi zagrizla donju usnu.

Da ga nije uhvatila, ne bi sada bila kriva za smrti jednog čoveka.

Ne razmišljajući dalje, nervoznim prstima tražila je ključ po stolu i ormariću.

Ćeliju je širom otvorila žureći da pomogne obešenom. Možda još nekako može da ga spase.

Šta ako besni stanovnici, željni zabave, optuže njenog oca da je pod izgovorom da se zatvorenik sam obesio sam presudio ubici pre vremena.

Bio je tu još neki neobjašnjiv razlog, neka uznemirenost koju Džejn nije mogla sama sebi da objasni.

Kao da je u dubini duše verovala tom revolverašu i njegovom pogledu...

Stavila je revolver i svetiljku na pod ćelije i požurila po očevu stolicu da bi pokušala da skine Ejba Arapha.

Zaustavila se u momentu i shvatila sve; sve joj je bilo jasno. Naglo se okrenula.

U rukama »mrtvaca« bili su petrolejka i njen revolver.

Nije uspela da vrisne jer se Ejb u tren stvorio pored nje i dlanom joj zatvorio usta. Kolt je tupo zveknuo o pod.

— Hvala ti — Promrmlijaio je dovoljno jasno da bi ga čula. — Nisi pogrešila što si došla. Ovoga puta stvarno nisi pogrešila. A na meni je da operem svoje ime. Znaj, Džejn, meni je ime: GORDON MEKLAREN. Upamti to!

Trgnuo se kad ga je devojka žestoko ujela za prste. Skočila je prema koltu.

Gordon je bio brži, mada je devojka bila neverovatno spretna i hitra.

Meklaren je ponovo uhvati i okrenu je licem prema sebi.

Usred škiljavog osvetljenja, njihove oči su se srele i oboje su zastali.

Bio je to čudnovat osećaj za oboje i nisu mogli da mu odole.

Neka toplina prođe kroz telo Gordona Meklarena kada je osetio tople usne lepotice u naručju. U momentu je shvatio ceo svoj skitački život do tada i sve ona iskušenja kroz koje je prolazio do tada, uveren da je to najbolje što ume i treba da radi.

Sve to se sada rušilo, kao kula od karata. Jedne tople usne su mu dale do znanja da postoji i ona druga, prava strana sveta: ljudskost, poštenje i ljubav.

Džejn je stajala nepomično.

Meklaren je polako odvoji od sebe. Zatim uze kolt, a petrolejku ostavi na sto.

Bez žurbe je tražio po ormanu svoje koltove. Sa čiviluka je uzeo kaput, a iz ćelije šešir, pokazujući ga devojci:

— Vidi — rekao je držeći prst u rupi na šeširu: — Imam uspomenu na tebe i tvoju pušku.

Nasmešio se i prišao joj:

— Veruj mi da si ovoga puta učinila najpošteniju stvar u ovom prokletom gradu. Pravi ubica se negde slobodno šeta i misli da je sve završeno. Ali, nije. Obećavam ti da ću sve učiniti da shvatiš da ja nisam kriv ni za Čarlija, ni za Džoa Henka, ni za ostale. Kada su oni poginuli, ja sam bio u Trejtaunu. Ako ikada vidiš Arkanzas Kida, pitaj ga. On je jedni ostao. Sto hiljada dolara u zlatu je suviše uzelo žrtava.

Devojka nije razumela poslednju rečenicu, ali ju je upamtila.

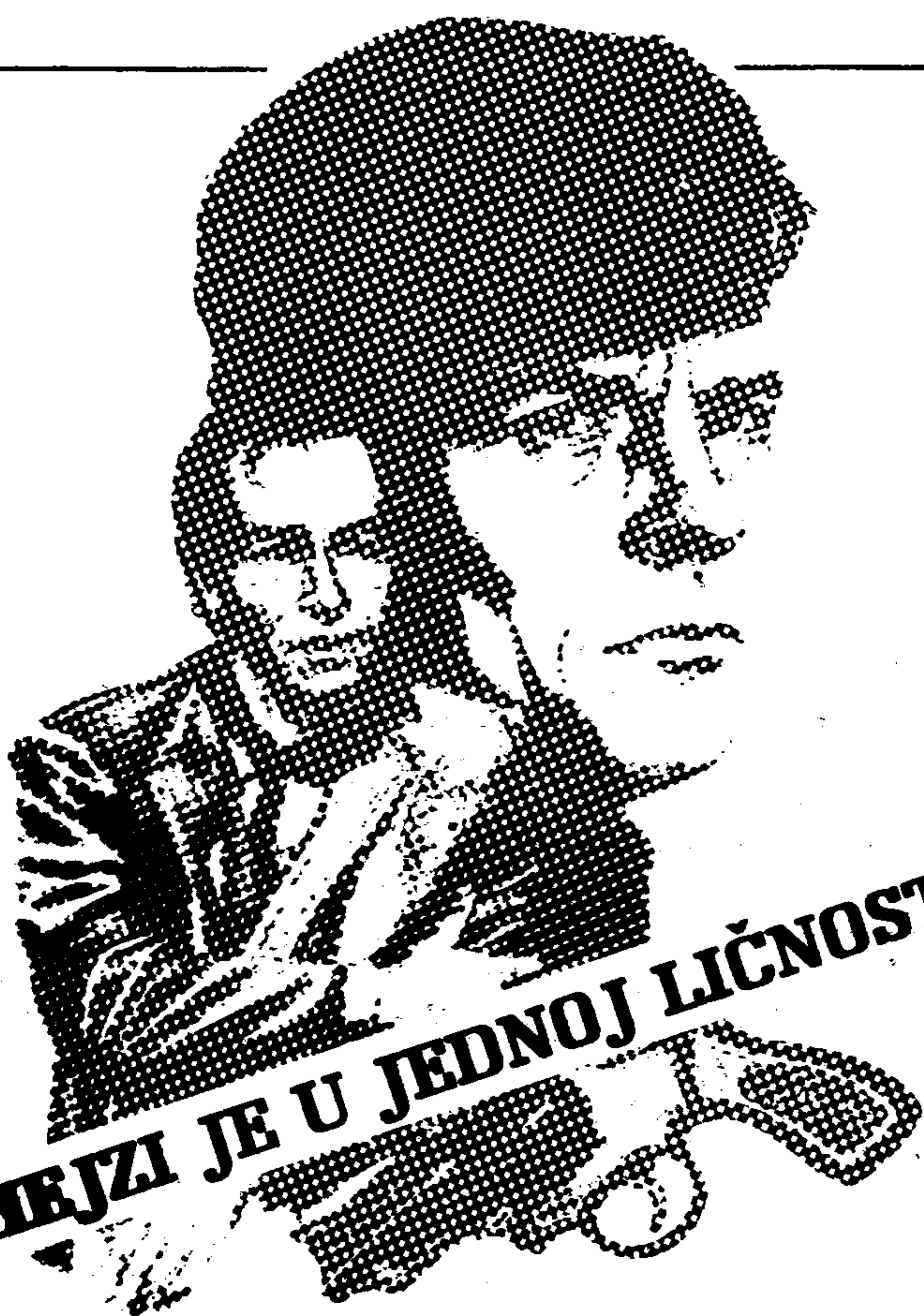
Pre nego što je izišao iz ureda, Gordon se okrete Džejn:

— Da znaš. Moj brat Ejb Meklaren je bio Ejb Arapaho i poginuo je kod Lajt prevoja, u poslednjoj bici Severa i Juga. Ja sam Gordon Meklaren luda glava koja je imala toliko malo pameti da izigrava velikog brata.

Tišina je ponovo zavládala službenim prostorijama šerifa Klinta Brajtona.

Devojka je gledala u neku daleku tačku na podu. Osećala se nekako mirno, neka toplina ju je obuzimala, kao da je mislila da nije sama na ovom svetu, da ima neko ko misli na nju. . .

Kada je otrčala gore u sobu i legla u krevet kao da se ništa nije desilo, znala je da je Gordon Meklaren već daleko. Pitala se samo hoće li njen otac biti ljut što je Gordon uzeo njegovog konja. . .

HEJZI JE U JEDNOJ LIČNOSTI

**DETEKTV
POROTA
SUDIJA
DŽELAT**

EDICIJA HEJZI-KRIMIĆI U TRENDU!

SEXpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

N A R U D Ź B E N I C A
ZA BIBLIOTEKU LJUBAV — Raula Amona

Ovo su jedinstvene knjige o Učenju Vatre i srodnim Znanjima. Autor naslova je vodeći Učitelj Vatre, dakle čovek koji to Znanje poznaje iznutra. Otkrijte drukčijeg sebe, menjajte se prema vlastitim zahtevima — budite onakav kakav želite da budete. Ostvarite svoje snove. Pred Vama je prava duhovna riznica, koja kuca na vrata Vašeg srca.

Ovim neopozivo naručujemo sledeće knjige iz biblioteke »Ljubav« Raula Amona (zaokružite broj ispred naslova):

1. O UČENJU VATRE	220 dinara
2. LEČENJE VATROM	220 dinara
3. VAŠA SUDBINA PO UČENJU VATRE
(u dve knjige)	440 dinara
4. VAŠ RUKOPIS — OGLEDALO VAŠE SUDBINE	220 dinara
5. PARALELNA ZNANJA I UČENJE VATRE	330 dinara
6. TIGAR I ZMAJ	170 dinara
7. OKULTNE POJAVE	220 dinara

VAŽNA NAPOMENA: Za narudžbinu knjiga iznad 500 odobravamo rabat od 10 odsto; za narudžbinu knjiga u vrednosti iznad 1.000 dinara, kupac dobija rabat od 15 odsto, a za kupovinu celog kompleta — 20 odsto.

Poručene knjige šaljemo pouzećem uz doplatu PTT usluga.
Po želji, knjige šaljemo uz posvetu autora Raula Amona.

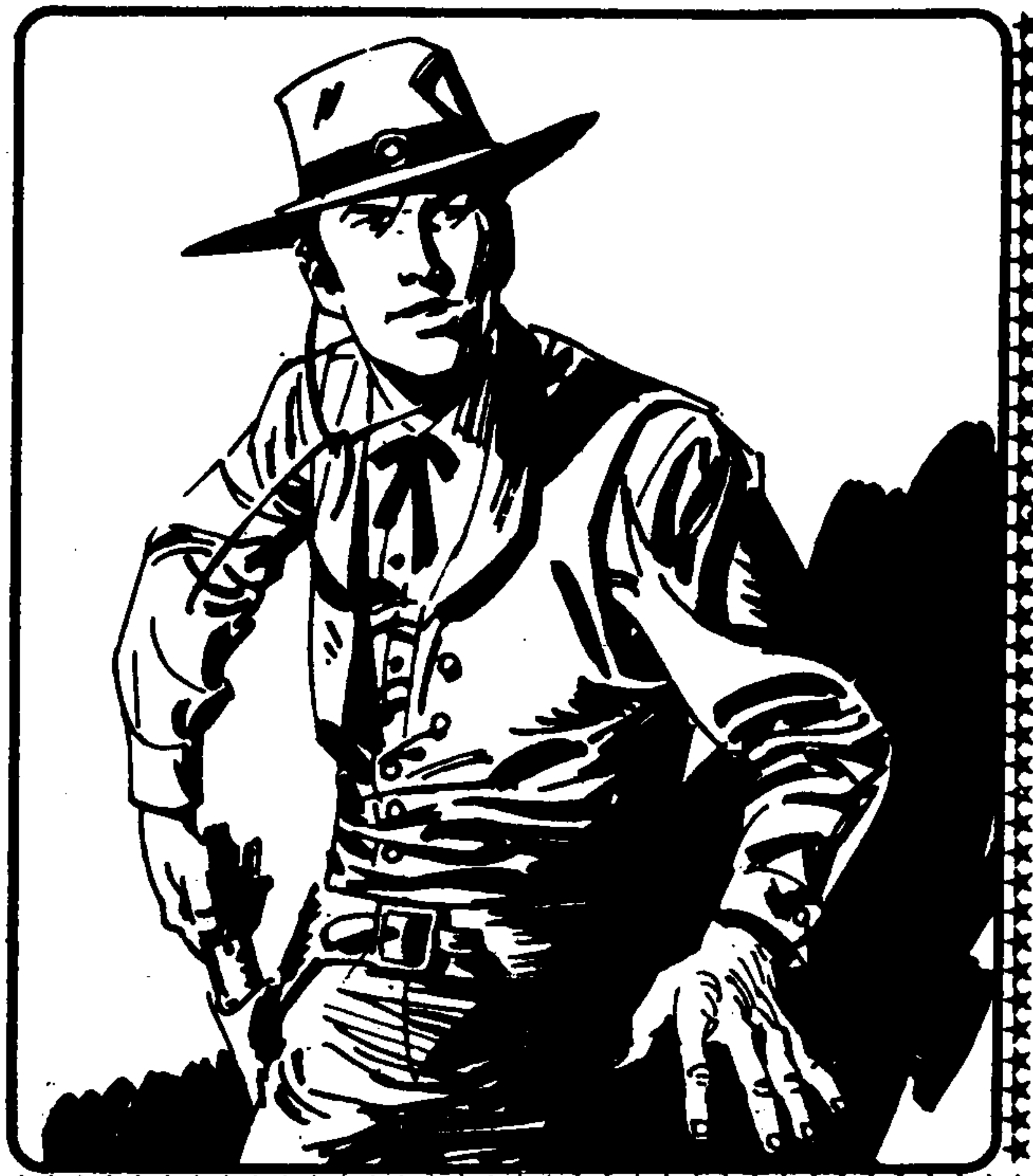
Poručene knjige pošaljite na adresu:

(Prezime, očevo ime i ime)

(Mesto, ulica i broj)

U _____ dana _____ 1991. godine

(Svojeručni potpis)

B

**ROTO
BIBLIOTEKA
X-100**

**NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU**

RAZONODICE VAS

ROMANI

X-100

★ **WESTERN**

★ **KRIMI PRIČE**

★ **SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA**

U SLEDEĆEM BROJU

Edvard I. Džons

DALEKE PLANINE

**Dva razbojnika se uspraviše i počеше
besomučno pucati u pravcu stana.
Uskoro se otuda ponovo oglasi pucanj.
Metak se zari nekoliko metara ispred
kamena iza kojeg se skrivao Vilijem
Kokpit. Bil Sortgres se diže
iznenadjujuće brzo za svoju težinu,
potrča nekoliko metara, i baci se iza
sledećeg kamena...**

JUGOBANKA

**DODITE
DA SE DOGOVORIMO!**

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128096